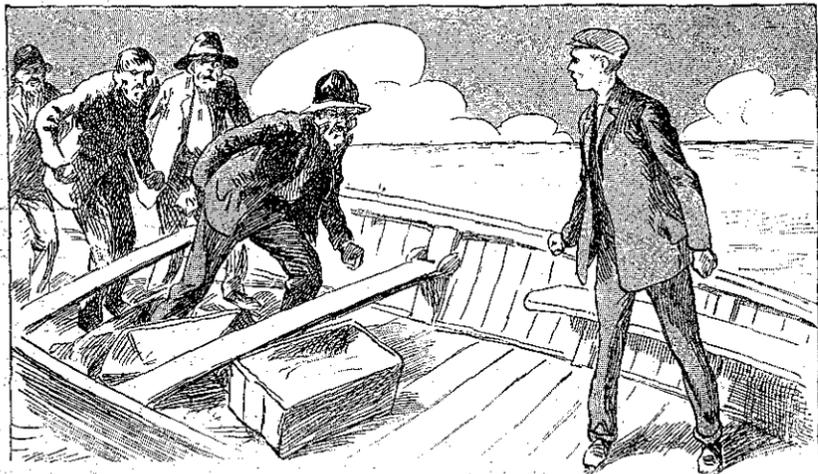

Πέτρος Ριάνοι! Δεν ήτο πλέον παιδί. Τήν στιγμήν εκείνην, με τὸ ὄπλον εἰς τὸ χεῖρ, με σταθερὸν ἤσυχον βλέμμα, ἦτο ἄνδρας.

Ἀφωτισθῆσα ἐκ τοῦ πυροβολισμοῦ, ἡ Ἑλένη ἀνεκάθησε καὶ τὴν ἐκύτταζε

«Ποῦ πηγαίνετε; τί θέλετε;...» (Σελ. 221, στ. γ')

— Πάρτε τὸ σακκοῦλι ποῦ εἶνε στὰ πόδια σας. Φάγετε καθένας σας ἀπὸ ἓνα κορῦδι, ἀπ' αὐτὰ ποῦ ἔχει μέσα, καὶ δὲν θὰ πεινάτε πιά!

Οἱ μετανάσαι ἐδίσταζαν, εἴτε διότι ἐφοβοῦντο καμμίαν παγίδα, εἴτε διότι

Οἱ δυστυχεῖς ἄνθρωποι ἐπέσθησαν ἀπὸ τὸν εἰλικρινῆ τόνον, ἠκολούθησαν τὴν συμβουλὴν του καὶ ἤρχισαν νὰ μασσοῦν τοὺς πικροὺς ἐκείνους καρπούς.

Μετ' ὀλίγον ἡ φρικώδης τὴν πείνα κατηνύασθη, ἠσθάνθησαν τὸν ἑαυτὸν τοὺς καλλίτερα, τὸ βλέμμα των ἀνέλαβε τὴν ἀνθρωπίνην του ἐκφρασιν καὶ συγχρόνως τοὺς ἐκυρίευσεν αἰσθημα ἐντροπῆς δι' ἐκεῖνο ποῦ ἠθέλησαν νὰ κάμουν.

Μετὰ τὴν ἐτοιμότητά του καὶ τὴν ἀνδρείαν του ὁ Πέτρος ἠνάγκασε τοὺς ἐπιδρομεῖς νὰ ὀπισθοχωρήσουν.

Ἐπρεπε τώρα νὰ ἐξακολουθήσει ἐνεργῶν ἀνδρικῶς, διὰ νὰ ἐπιβάλῃ τὴν ἐξουσίαν του εἰς τὴν ὀρδὴν ἐκείνην τῶν πεινασμένων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' ΚΑΠΕΤΑΝΙΟ ΜΟΥ!

Ὁ δεκαεπταετής πλοίαρχος

Ἐννοήσας, ὅτι πρὸς τὸ παρὸν δὲν ὑφίστατο κίνδυνος, ὁ Πέτρος ἐφύλαξε τὰ πιστόλια εἰς τὰ θυλάκιά του καὶ ἐπλησίασε τοὺς μετανάσας.

— Νὰ τρώτε ἀπὸ λίγο— κάθε φορά, τοὺς εἶπε, με οἰκονομία, διὰ νὰ σᾶς κρατήσουν. Ἐχετε πάντα στὸ στόμα σας ἀπὸ ἓνα κομματάκι. Δὲν θὰ αἰσθάνεσθε οὔτε πείνα οὔτε δίψα καὶ αἱ δυνάμεις σας θὰ διατηροῦνται. Ἰσοῦς ἔχετε;

Τὰ ἐμέτησαν. Ὑπήρχον ἀκόμη πενήντα.

Μοιρασθῆτέ τα, ὑπέλαβεν ὁ νέος; θὰ πάρετε ἀπὸ τεσσέραμιου ὁ καθένας, καὶ με αὐτὰ θὰ μπορέσετε νὰ βστατάξετε πολλὰς ἡμέρας ἀκόμη. Ἐγὼ παίρνω τὸ σακκοῦλι. Ἄν γυρίσω ποτὲ εἰς τὴν Γαλλίαν, θὰ τὸ δώσω ὡς ἐνθύμιον εἰς τὴν κυρίαν Δελάρζ, διότι εἶνε τοῦ συζύγου της.

Ὅμιλῶν ἔκαμε τὴν διανομὴν ἀκριβοδικαίως, ἐνῶ οἱ ἄλλοι τὸν ἐκύτταζαν νικημένοι, τιθασσεμένοι, με ὑποταγὴν καὶ σεβασμὸν.

— Θὰ εἴσθε ὁ ἀρχηγός μας, εἶπεν ἓνας ἀπὸ τοὺς μετανάσας. Κάποιος πάντα πρέπει νὰ διευθύνῃ, νὰ διατάξῃ... Σεῖς λοιπὸν... σεῖς ποῦ εἴσθε ὁ πιὸ γραμματικμένος καὶ ὁ πιὸ ἐξυμνος.

Ὅμιλοῦσε με δυσκολίαν τὰ γαλλικὰ ἀνακατεμμένα με ναπολιτάνικα. Οἱ τρεῖς ναῦται τὸν ἐπιδροκίμασαν.

— Ναι, εἶπαν, διευθύνετέ μας! ὁ πλοίαρχός μας σᾶς εἶχε ἐμπιστεύσει καὶ σᾶς ἀγαποῦσε! λοιπὸν τὸ ἀξίσετε! πάρτε τὴν θέσιν του! ποτὲ δὲν θὰ ἐφερομεθα ἐσὶ, ἂν ἦσαν ἐκεῖνος μαζί μας.

Περιχαρῆς διὰ τὴν μεταβολὴν αὐτὴν, ὁ Πέτρος τοὺς ἐνεθάρρυνε με καλὰ λόγια, τὰ ὅποια τοὺς ἐπέσαν ὅτι εἶχε λησμονήσει τὰς φρικτάς των πράξεις καὶ

δὲν εἶχαν ἐννοήσῃ καλὰ τί τοὺς εἶπεν. Ἐνῶ ἓνας ναύτης ὑπῆκουεν, ὁ Πέτρος ἐπανάλαβε τὴν φράσιν του ἰταλιστῶ.

Ἐρρίφθησαν τότε κατὰ τῶν καρῶν,

«Ἦτο ὑπέρχος εἰς τὴν γενναίαν αὐτὴν στάσιν...» (Σελ. 221, στ. γ')

τὰ ἐδοκίμασαν καὶ ἠτοιμάσθησαν νὰ ταποροίψουν ἐπειδὴ τὰ εὗρισκαν πικρά. Ὁ Πέτρος τοὺς ἀνεγαίτισε λέγων:

— Ναι, ἡ γαστρὶς των εἶνε ἀσχημὴ, ἀλλὰ θὰ σᾶς σώσουν. Αὐτὰ μᾶς διετήρησαν, τὸς κυρίες αὐτὰς καὶ ἐμὲ, ὡς σήμερον. Πιστοφάτε με!

με θαυμασμόν, μαντεύουσα ὅτι ταῖς ἔσως τὴν ζωὴν καὶ διὰ δευτέραν φοράν.

Τὰ κάρνα τοῦ κολᾶ.

Οἱ ἀνθρωποφάγοι τῆς πρώρας ἀνεχαίτισθησαν, κατάπληκτοι πρὸ τῆς μεταμορφώσεως τοῦ νέου.

Τὰ ὄπλα ἐκεῖνα, τὰ ὅποια δὲν εἶχαν ὑποπτευθῆ, τὸ αἵματοσταγὲς πτώμα, τὸ κατακειμένον παρὰ τοὺς πόδας των, τοὺς ἔδειχναν ὅτι δὲν ἦτο εὐκόλος ἡ λεία. Ἀπεσύρθησαν διὰ νὰ τυσκεφθοῦν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, τὸ βλέμμα τοῦ Πέτρου ἐπέσεν ἐπὶ σακκιδίου ἀπὸ λεπτὸν ὑφάσμα κεντημένον με πολύχρωμα μετάξινα, τὸ ὅποιον εἶχεν ἰθὺ εἰς τὸ διαμέρισμα τοῦ κ. Δελάρζ. Ὁ πλοίαρχος τῆς «Ὠθέρης» τὸ εἶχε πλησίον τῆς θύρας του, κρημασμένον εἰς τὸν τοίχον.

Ἐκεῖ— μέσα ἐθαίξε τὰ κάρνα τοῦ κολᾶ, τὰ ὅποια μετεχειρίετο διὰ νὰ ἀναλαμπῇ, δυνάμεις κατὰ τὰς δυσκόλους στιγμὰς τῶν μακρῶν του ταξιδίων.

Ἐνεκα τῆς ἡλικίας του, — ἦτο ἄνω τῶν πενήνταπέντε ἐτῶν, — δὲν ἀντεῖχε πολὺ καὶ συχνὰ εἶχε ἀνάγκην κάποιου τσιγαριῶ. Ἐπειδὴ δὲ ἀπεστρέφετο τὰ πνευματώδη ποτά, προσέστρεγεν εἰς τὰ κάρνα καὶ δι' αὐτὸ ἦτο πάντοτε ἀφθῶνως ἐφωδιασμένος.

Τὴν ὥραν ποῦ ἐπεβίβαζε τὸν Πέτρον εἰς τὴν φαλινοθηρίδα, εἶχε πάρῃ τὸ σακκιδίου αὐτὸ καὶ τὴν τελευταίαν στιγμὴν τὸ ἔρριψε μέσα εἰς τὴν λέμβον, ἐπειδὴ εἶχε λησμονήσῃ νὰ τὸ δώσῃ εἰς τὸν προστατευόμενον του.

Οἱ μετανάσαι ἠτοιμάζοντο νὰ διαμελίσουν τὸν νεκρὸν σὺντροφόν των, ὅταν ὁ Πέτρος τοῖς ἐφώνησεν ἐπιτακτικῶς:

τὸ ἀκόμη φρικτότερον ἔγγλημα, τὸ ὅποιον θὰ διέπραττον πρὸ ὀλίγου.

— Ρίξτε πρῶτα αὐτὸ τὸ πτώμα εἰς τὴν θάλασσαν, τοῖς εἶπε, ἔπειτα πλύνετε αὐτὸ τὸ αἶμα καὶ ἂς πιάσωμε πάλι τὰ κουπιά.

— Μπᾶ! γιὰ ποῖο λόγο; ἠρώτησεν ἓνας ναύτης.

— Διὰ νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ μέρος ποῦ συγχέεται ἀπὸ τ' ἀτμόπλοια. Τέσσαρες ἡμέρες τώρα ἀφίσαμε τὸ κῆμα καὶ μᾶς πηγαίνει ὅπου θέλῃ. Ἐκάμαμε ἀσχημὰ. Ποτὲ δὲν πρέπει ν' ἀποθαρρύνεται κανεὶς. Σᾶς εἶχα δώσῃ ἐστὶν ἀρχὴ τὴν πυξίδα καὶ δὲν τὴν θελήσατε, τώρα θὰ μᾶς χοιρομέσῃ.

Οἱ ἄνδρες ὑπῆκουσαν χωρὶς ἄλλην ἀντίρρησην. Ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν, τὸ πλοίαριον ἐκαθάρισθη.

Ὁ Πέτρος ἐπῆγε νὰ πάρῃ τὴν πυξίδα: τὴν συνεισουλῆσαντο μαζί καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον προσδιώριζαν τὴν γεωγραφικὴν τὴν θέσιν.

— Πρέπει νὰ διευθυνθοῦμε πρὸς τὰ ναυτοκικὰ, γιὰ νὰ γυρίσωμε ἐκεῖ ποῦ περνοῦν τὰ Μεσσαζερζ, εἶπεν ἓνας ναύτης μ' αὐτὸν τὸν κισρὸ, ἂν κωπηλατήσωμε γερὰ, μποροῦμε νὰ φθάσωμε ἀπόψε. Δὲν μένομε ὅμως παρά τρεῖς... καὶ τὸ τιμὸν.

— Καὶ μᾶς ὅλοι! ἐφώνησεν ὁ Πέτρος. Ποίος ἀπὸ μᾶς θάρρηθῇ νὰ σᾶς βοηθήσῃ; Σεῖς οἱ τρεῖς καὶ ἐγὼ θὰ κρατοῦμε μετὰ τὴν σειράν τὸ τιμὸν... καὶ γιὰ τὰ κουπιά εἶμαστέ δώδεκα!

— Ναι! ναι! ἐφώνησαν ὅλοι ἠλεκτρισεθέντες.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν! εἶπε φαιδρῶς ὁ Πέτρος; ἂς διαιρεθοῦμε σὲ δύο ὁμάδες, γιὰ νὰ ἐργάζεται ἡ μία ὅταν θαναπαύεται ἡ ἄλλη, σὺν καλοῖ ναῦτες ποῦ εἴμαστέ!

— Ζήτη ὁ καπετάν-Πέτρος! ζήτη ὁ πλοίαρχός μας! ἐφώνησαν οἱ ἄνδρες, λησμονοῦντες εἰς τὴν ἐκρηξίν αὐτὴν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ὅτι ἡ φρικώδης τὴν θέσιν δὲν εἶχε μεταβληθῆ πολὺ...

— Καὶ τώρα, ἂς βάλωμε κλῆρο γιὰ νὰ ἰδοῦμε ποία ὁμάς θάρρησῃ πρώτη.

Τὸ ἔκαμαν κ' ἐκλήρωθη ἡ ὑπὸ τὸν ναύτην Καρλὸς ὁμάς.

— Ἐλα, Καρλὸς, ἐστὶ τιμὸν!... εἶπεν ὁ Πέτρος, καὶ σεῖς, φίλοι μου, ἐστὶν ἡ κουπιά.

— Ναι, καπετάνιο μου! ἀπεκρίθησαν ἐν χορῷ.

— Μὰ πῶς θὰ ξέρωμε τὴν ὥρα; ἠρώτησεν ἓνας μετανάσας ἀπὸ τὴν δευτέραν ὁμάδα.

— Ἐγὼ ἀκόμα τὸ παλὸ μου ρολοῖ, ἀπεκρίθη ὁ νέος, δείχνων μίαν ἀσημένιαν κρεμμύδαν, τὸ μόνον κόσμημα ποῦ ἠθέλησε νὰ πάρῃ μαζί του διὰ τὸν περιπετειῶδες ἐκεῖνο ταξίδιον, ἀκριβῶς διότι ἦτο εὐτελές.

— Δὲν ἐσταμάτησε καθόλου καὶ πηγαίνει πολὺ καλά, ἐξηκολούθησε εἰς τὰς δέκα θὰ εἶνε ἡ σειρά μας. Τώρα ἡ δευτέρα ὁμάς θάναπαυθῆ. Νά, πάρετε αὐτὸ τὸ πανί καὶ σκεπάσετε τὴν πρόραν, ὅπως ἐσκεπασα τὴν πρόβηνν διὰ τὰς κυρίας. Ἡ τέντα σας θὰ σᾶς προφυλάτῃ ἀπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου.

(Ἐπείτα συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

Ἄγαπητοί μου,

ΜΟΥ ἐσύστησαν προχθὲς μίαν δεσποινίδα, πρῶτην συνδρομητρίαν τῆς «Διαπλάσεως» ποῦ εἶχε, λέγει, τὴν ἐπιθυμίαν νὰ με γνωρίσῃ, καὶ μετὰ τὴν σύστασιν προσέθεσαν ὀλίγον εἰρωνικῶς:

— Ἐφέρετε... εἶνε χειραφετημένη!

Ἡ δεσποινὶς ἐστράφη πρὸς τὴν φίλην τῆς με μορφασμὸν ἐπιπλήξεως.

— Τ' εἶν' αὐτὰ ποῦ λές; εἶπεν ἡ ἡμιχρῆστὴν χερῶν.

— Τι, τώρα τὸ ἀρνείσαι; ἀντεῖπεν ἡ ἄλλη, πρὸ ὀλίγου δὲν ἔλεγεσ, ὅτι ἄμα θὰ πάρῃς καὶ θεοῖ τὴν Τράπεζα, θὰ εἶσαι ἐντελὴς;...

Ἡ ἀποκλιθεῖσα «χειραφετημένη» εἶχε γίνῃ κατακόκκινη.

— Παῦσε, σὲ παρακαλῶ, εἶπε πρὸς τὴν φίλην τῆς ὁ κ. Φαίδων δὲν ἔχει ὄρεξι...

Ἐννοήσα τί συνέβαιναν. Ἡ δεσποινὶς ποῦ μου ἐσύστησαν, ἔλεγε κ' ἐκαυχῆτο πραγματικῶς εἰς τὰς φιλὰς της ὅτι εἶνε χειραφετημένη. Δὲν ἐννοοῦσεν ὅμως νὰ τὸ ἐχῃ καὶ ὡς τίτλον, διὰ νὰ τὴν συνιστοῦν με αὐτὸν ἐπισήμως. Ἡσθάνετο τότε κάποιαν ἐντροπὴν.

— Ἄν εἴσθε, γιὰ τί νὰ μὴ τὸ λένε; τὴν ἠρώτησα. Χειραφετημένης τώρα εἶνε πολλὰς καὶ παντοῦ. Κ' ἐγὼ τὰς ἐκτιμῶ ἰδιαιτέρως.

Αὐτὸ τὴν ἐνεθάρρυνε καὶ ἤρχισε νὰ μοῦ ἐξηγήτῃ.

— Χειραφετημένη... δηλαδή... πῶς ἐννοεῖτε σεῖς τὸ πρᾶγμα; Ἐγὼ... δὲν εἶμαι οὔτε σωφραλέττα οὔτε τίποτε ἄλλο. Ἐννοῶ νὰ ἔχω τὴν σχετικὴν ἐλευθερίαν μου ὡς κορίτσι καὶ νὰ ἐργάζωμαι γιὰ νὰ ἔχω στὰ χεῖρα μου τὴν ζωὴν.

— Εἶνε ἀλήθεια λοιπὸν ὅτι θὰ πᾶτε σὲ Τράπεζα;

— Μάλιστα! ἐσπούδασα λογιστικὴ καὶ τώρα κάμνω τὴν πρακτικὴ μου ἕνα γραφεῖο.

— Καὶ πῶς ἐννοεῖτε αὐτὴ τὴν «σχετικὴν ἐλευθερίαν» ποῦ εἶπατε;

— Θέλω νὰ εἶμαι ἄνθρωπος, μετὰ τὴν γνώμην μου καὶ μετὰ τὴν θέλησίν μου. Νὰ πηγαίνω μόνῃ μου εἰς τὴν δουλειά μου, νὰ μὴ ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ συνοδοῦς. Καὶ προπαντὸν νὰ κερδίζω τὸ ψομί μου. Ἐγὼ τὴν ἰδέαν ὅτι μόνον ὁποῖος ἐργάζεται, εἶνε ἀνεξάρτητος. Αὐτὸς δηλαδή εἰμπορεῖ νὰ εἶνε. Δὲν θὰ γίνω ὑπάλληλος ἀπὸ ἀνάγκην. Γιατί καὶ ὁ πατέρας μου καὶ τ' ἀδελφία μου εἶνε σὲ θέσιν νὰ με διατηροῦν. Ἀλλὰ τὸ κάμνω μόνον γιὰ τὴν θέλησίν μου νὰ εἶμαι βάρος κανενός. Ἐπειτα ἡ τύχη γυρίζει. Ἄβριο... ποῖος ξέρει... θὰ ἔχω τὸν πατέρα μου αἰωνίως; Καὶ πρέπει νὰ εἶμαι ἐμπόδιο εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῶν ἀδελφῶν μου; Ὁ! ἐργάζωμαι καὶ θὰ ζῶ. Ὁ! τοὺς ἀγαπῶ καὶ θὰ τοὺς σεβώμαι ὅλους, ἀλλὰ δὲν θὰ ἔχω ἀνάγκην κανέναν. Αὐτὴ εἶνε ἡ χειραφετί μου.

— Ὠ, εἶνε τόσο λογικὴ, ὥστε δὲν βλέπω διατί νὰ κοκκινίσετε ὅταν σᾶς λέγουν χειραφετημένη...

— Μὰ ξέρετε, ὅταν δὲν ξέρῃ κανεὶς... εἶνε μιὰ λέξις ποῦ παρεξηγεῖται. Σεῖς ἔξασα, ὅταν ἀκούσατε ἔτσι ἀποτόμως ὅτι εἶμαι χειραφετημένη, μπορεῖ νὰ ἐθάλατα μετὰ τὸ νοῦ σας πῶς εἶμαι καὶ πρὸ αὐτῆς... Θεῶν νὰ γνωρίζωμαι πρῶτα μετὰ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὸς λέγω τὰς ἰδέας μου καὶ ἔπειτα πιά... ἂν με ποὺν καὶ χειραφετημένη, δὲν πειράζει.

Δὲν εἶχεν ἄδικον ἡ νέα μου φίλη. Ὑπάρχουν εἰδῶν-εἰδῶν χειραφετημένοι καὶ ὅλα τὰ εἶδη δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὰ ἐπιδοκιμάζῃ κανεὶς. Ἀλλὰ τὸ εἶδος αὐτὸ ὁμολογῶ ὅτι μοῦ ἀρέσει. Τὰ κορίτσια, ἀφοῦ ἀνατραφοῦν καθὼς πρέπει καὶ ἀποκητήσουν κάποιαν ἡλικίαν, εἰμποροῦν νὰ ἔχουν τὴν σχετικὴν ἐλευθερίαν των. Καὶ ὅσα ἀπὸ αὐτὰ ἔχουν τὴν ἰκανότητα εἰμποροῦν ἐξαιρέτως νὰ ἐργάζωνται ὡς νὰ ἦσαν ἄνδρες. Αὐτὸ, νομίζω, δὲν εἶνε κανένα κακό. Ἀνεαντίας μάλιστα συμφέρει καὶ εἰς τὸ ἄτομον καὶ εἰς τὴν οἰκονομίαν. Ἀλλῶς τε εἶνε τὸ πνεῦμα, ἢ τὰς τῆς ἐποχῆς. Ἀκόμη καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Τελευταίως τὰ γυναικῆ ἐπαγγέλματα ἐπολλεκπλασιασθησαν καὶ βλέπομεν γυναικὰς ἀναγλυομένης εἰς ἔργα, τὰ ὅποια πρὶν ἐθεωροῦντο ἀποκλειστικῶς ἀνδρική. Αἱ μάται γίνονται τώρα ἱατροί. Αἱ διδασκάλισσαι γίνονται καθηγήτριαι καὶ ὑφηγήτριαι. Μετ' ὀλίγον θὰ ἔχωμεν καὶ γυναικὰς δικηγόρους. Αἱ δὲ ὑπάλληλοι τροπικῶν, ἐμπορικῶν γραφείων, καταστημάτων, θεάτρων, σιδηροδρόμων, ἐταιρειῶν, εἶνε τώρα πολυπληθεῖς. Ἡ γυναικεία «χειραφετί» κερδίζει ὅλον ἔδαφος καὶ ὅταν εἶνε τόσο μετρημένη καὶ φρονιμῆ, κανεὶς βέλαια δὲν τὴν ἀποκορεῖ.

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΤΟ ΠΕΡΙΦΕΡΗΜΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Μ. CERVANTES]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

— "Όχι, αφέντη μου, απεκριθη με την ιδίαν ευγένειαν ο χωρικός. Είμαι ξένος στον τόπο, ήλθα για να εργασθώ 'ς ένα κτήμα εδώ και λίγες ημέρες.

— Ποιόν να ερωτήσω τάχα; υπέλαβεν ο Δόν Κιχώτης.

— "Ο παπās σου κάθεται 'ς αυτόν τόν δρόμο, πάρα κάτω, απήντησεν ο χωρικός, θα μπροσθή ίσως να σε πληροφορήση. Αυτός γράφει 'ς ένα βιβλίο όλους τούς κατοίκους. Μου φαίνεται όμως, ότι εδώ δεν υπάρχει καμμιά πριγκιπέσσα, ούτε ξακουστή ούτε αξιάζουσα.

Και ο γεωργός έχαιρέτησε τούς ταξιδιωτάς ετραβήξει τα μούλαρια του κ' επέρασε.

Βλέπων τον κύριον του εν άμνηχανία, ο Σάντος, ο όποιος επιθυμούσε να φύγουν από εκείνο τόν μέρος, τόν συνεβούλευσεν, επειδή έπλησίαζεν ή ανατολή του ήλιου, ναποσυρθή πάλιν εις την εσοχήν, προσθέσας ότι ενώ θάναπαύτο εις τόν δάσος, αυτός, ο Σάντος, θα επέστρεφεν εις τόν Τορόσον και θα έφαρχεν εις όλην την πόλιν, έως ότου θα εύρισκε τόν παλάτι και θα κατώρθωνε να ιδή την πριγκίπισσαν και να τής ύμνησθ.

Τό σχέδιον ήρσεν εις τόν Δόν Κιχώτην και τόν έθησεν άμέσως εις ενέργειαν. Αφού έγκατέστησε καλά τόν κύριόν του εις μικρόν οικίον δάσος, απέχον δύο μίλια από την πόλιν, ο Σάντος τόν απέχαιρέτησε λέγων:

— Πηγαινίω, αφέντη, και θα κυρίσω άμέσως.

— "Όχι, αφέντη μου, είμαι ξένος στον τόπο..." (Σελ. 224, στ. α')

χαρά. Να ιδής, πώς θα χωρής σε λιγάκι. Αλλά με όλους αυτούς τούς ένθαρρυντικούς λόγους και με όλην του την ευθυμίαν, και ο Σάντος από μέσα του ήτο πολύ στενοχωρημένος. Και τώσον πολύ μάλιστα, ώστε άμα έξήλθεν από τόν δάσος και απέμακρύνθη ώστε να μη τόν βλέπη ο κύριός του, εξέκαβαλλίκευσε τόν γαιδούρι του κ' έκάθησε παρά την ρίζαν ενός δένδρου, επί του χείλους τής οδοϋ, διά να σκερθή μόνος του περί του πρακτέου.

Πραγματικώς, ο Σάντος δεν έγνώριζε την δόξαν Γλυκερίαν περισσότερο από τόν κύριόν του και όσα και αν έλεγγε, δεν είχε την παραμικράν ιδέαν περί τού μέρους όπου ήμπορούσε να κατοική.

"Όχι, αφέντη μου, είμαι ξένος στον τόπο..." (Σελ. 224, στ. α')

Και αφού έσκέφθη αρκετά με ποιόν τρόπον θα έξήρχετο από την δυσκόλον θέσιν του, εξέφρασε τόν συμπερασμά του δυνατά, ως εξής:

— Φώς φανερό πώς ο αφέντης μου είνε τρελλός για δέσιμο. Κ' έγω, μά την αλήθεια, δεν είμαι σε καλλίτερον κατάστασι, άν δεν είμαι και σε χειρότερην...

— "Όπωςόποτε, αφού είνε τώσον τρελλός ώστε να μη ξεχωρίζη τούς ανεμόμυλους από τούς γίγαντας, ούτε τα κοπάδια των προβάτων από τούς στρατούς, και να κάνη ένα σωρό παρόμοια λάθη, δεν θα είνε καθόλου δύσκολο να τόν κάμω να πιστέυσθ, ότι ή πρώτη χωριατοπούλα που θ' άπαντήσω στο δρόμο, είνε ή πριγκιπέσσα του ή κυρά Γλυκέρω. Αν δεν τόν πιστεύσθ, έγω θα έπιμείνω να τόν ύποστη-

ρίζω· άν έπιμείνη να μη τόν πιστεύθ, έγω θα έπιμείνω περισσότερο και επίτέλους θα νικήσω. Έτσι θα τόν κάμω να πελπισθή από μένα και να μη με ξαναφορτωθή για τέτοιες δουλειές, εκτός πια άν του κερσώθ ή πάλι στο κεφάλι, πώς κάποιος μάγος μεταμόρφωσε την πριγκίπισσα του σε χωριατοπούλα.

Αφού έλυσε τόν ζήτημα και τα έκάνονισεν όλα εις τόν νοόν του, ο Σάντος εύχαριστήθη πολύ κ' επέρασε μιαν τερπνοτάτην και ήσυχοτάτην ήμέραν υπό την σκιάν του δένδρου, χωρίς να κάμη τίποτε μέχρι τής δύσεως του ήλιου. Ητοιμάζετο πλέον να καβαλλίκευση τόν Παροδόν και να επιστρέψη εις τόν κύριόν του, όταν ειδεν από μακράν, εις τόν δρόμον, τρεις χωρικός καθισμένους επάνω εις γαιδούρια κ' έρχομένους από τόν Τορόσον.

Εις την θέαν των, ή όποια τόν έγέμισε χαράν, ο Σάντος έτρεξε καλπάζων εις τόν μικρόν δάσος, όπου τόν έπεριμένεν ο Δόν Κιχώτης.

— Καλά μαντάτα, αφέντη, καλά μαντάτα! τού έφώναξεν από μακράν. Η Έκλαμπρότης σου δεν έχεις παρά να καβαλλίκευθ τόν Άχαμνώντα και να τραθήξθ πέρα. Θα ιδής άμέσως 'ς τόν κάμπο τή δόνα Γλυκερά την ίδια, που έρχεται από τόν Τορόσο με δύο ύπασι-στριές της, έπιτηδες για να σ' επισκεφθ.

Δεν είνε κ' οι τρεις των παρά ένας όγκος από λαμπρό χρυσάφι, με διαμάντια, μαργαριτάρια, ρουμπίνια και ρουχα με ταξώτα. Τα καλλιά τους κυματίζουν στον άέρα σαν άχιτίδες του ήλιου και καβαλλίκεύουν τα τρία ωραιότερα άτια που είδα στη ζωή μου!

— Αλήθεια; ήρώτησεν έκθαμβος ο Δόν Κιχώτης.

— Έτσι όπως σου λέω, απήντησεν ο Σάντος. Σε λιγάκι θα τα ιδής και μόνος σου και τότε θα μου πής τι αξίζει ο ίπποκόμος σου Σάντος.

Ούτως όμιλούντες, είχαν εξέλθ από τόν μικρόν δάσος. Ο Δόν Κιχώτης έκύταξε με λαχάραν τόν δρόμον του Τορόσου. Αλλά εκτός των τριών νεαρών χωρικών, αι όποιαι ήσαν τώρα πλησιέστατα, δεν έφαινετο εις τόν δρόμον ψυχή ζώσα. Ηρώτησε λοιπόν τόν

Σάντος με μεγάλην ταραχήν, άν αι κυρίαί είχαν ήδη έξέλθ από την πόλιν όταν τός είδε.

— Από την πόλι; ανέκραξεν ο πονηρός Σάντος. Μά πρέπει να έχη κανείς τὰ μάτια του στο ύβερχο, για να μη βλέπη μπροστά του τές τρεις άρχοντοπούλες που λάμπουν σαν τόν ήλιο!

— Δεν βλέπω τίποτε, εδήλωσεν ο Δόν Κιχώτης, παρά μόνον τρεις χωριάτισσες επάνω σε γαιδούρια.

— Κύριε έλέησον! έφώναξεν ο Σάντος. Αλήθεια, τα τρία αυτά άτια, τα κάτασπρα σαν τόν χιόνι, φαίνονται στην Έκλαμπρότη σου γαιδούρια;

— Μπα! είμαι τώσο βέβαιος ότι είνε γαιδούρια, όσο για μένα ότι είμαι ο Δόν Κιχώτης και για σένα ότι είσαι ο Σάντος Πάνθας! απεκριθη ο Δόν Κιχώτης.

— Σ' έξορκίζω, αφέντη, μη λές τέτοιο πράγμα! υπέλαβεν ο Σάντος, έλα μόνο να προσκυνήσθ τή δέσποινα των λογισμών σου, όπως τή λές.

Τα ύτα λέγων, ο Σάντος επέλευσε και προχώρησας πρὸς μιαν από τās τρεις χωρικός, έπιασε τόν γαιδούρι της από τόν χαλινόν και τόν έσταμάτησε. Γονυπετήσας δε τότε εμπρός της, την προσεφώνησεν ως εξής:

— Πριγκίπισσα, Αρχοντοπούλα, Βασίλισσα της εύμορριάς ασύγκριτη, καταδέξου να ρίξθ μια ματιά ευνόική στον αφέντη μου, τόν Ιπτότην της Έλεεινής Μορφής, τόν άνδρείο και άνίκητο, που στέκεται μαρμαρωμένος μπροστά στη λάμψη του μεγαλείου σου!

— Εν τῷ μεταξύ ο Δόν Κιχώτης κατέβη από τόν Άχαμνώντα κ' έγονάτισε και αυτός, πλησίον του Σάντου, κυττάζων μ' έκπληκτους κ' έντρόμους όφθαλμούς τόν χονδρόν και χυδαίον πρόσωπον της χωριατοπούλας και μη δυνάμενος από την συγκίνησιν του να προσεξη λέξιν. Τα καθόμοιρα τα κορίτσια εις την άρχητά έχασαν όλωσδιόλου πρό του άλλονότου κινήσεως των δύο έκείνων ξένων.

Αλλ' άμα συνήλθαν όλιγον, ή δήθεν δόνα Γλυκερία ειπε με θυμόν:

— Πριγκίπισσα, Αρχοντοπούλα, Βασίλισσα της εύμορριάς ασύγκριτη, καταδέξου να ρίξθ μια ματιά ευνόική στον αφέντη μου, τόν Ιπτότην της Έλεεινής Μορφής, τόν άνδρείο και άνίκητο, που στέκεται μαρμαρωμένος μπροστά στη λάμψη του μεγαλείου σου!

— Εν τῷ μεταξύ ο Δόν Κιχώτης κατέβη από τόν Άχαμνώντα κ' έγονάτισε και αυτός, πλησίον του Σάντου, κυττάζων μ' έκπληκτους κ' έντρόμους όφθαλμούς τόν χονδρόν και χυδαίον πρόσωπον της χωριατοπούλας και μη δυνάμενος από την συγκίνησιν του να προσεξη λέξιν.

— Α! (Κατ' ιδίαν.) Νόμισμα που δεν έχει πέρασι· δεν θα μπορούσα να χορεύσω μ' αυτό ούτε ένα ζευγάρι παπούτσια.

Ο κύριος: — Και νά. Βλέπεις αυτό τόν βαζάκι; Έχει μέσα κομπόστα από τέσσερα φρούτα, — φρούτα σπάνια, έξοχα, θαυμάσια, έξωτικά, από τās Μακαρίους Νήσους. Κοστίζουν χίλια διακόσια φράγ-

(Έπειτα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΜΠΟΥΡΝΕΛΛΕΣ

ΚΩΜΙΚΗ ΣΚΗΝΗ ΔΙΑ ΔΥΟ ΑΓΟΡΙΑ

Πρόσωπα:

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ, κωμική μορφή και άλλόκοτη ένδυμασία.

Ο ΚΥΡΙΟΣ, μορφή κ' ένδυμασία οιαδήποτε.

Ο ύπνρέτης, εισέρχεται φαιδρός, εύχαριστημένος, χοροπηδών και τραγουδών: — "Ε! έ! ούρα!.. ζήτω!..

Είς τόν βουτό ψηλά έμει Έν' έκκλησεί ήρημική, Τό σημαντικό της δεν κινώ Δεν έχει ψάλλη ούτε πα....

Ο κύριος, τόν διακόπτει εισβάλλων εις την σκηνή θυμωμένος: — Πα! (Τού δίδει ένα μπάτσο.)

— Νά, παλιό παιδί! Τι ξεφωνίζεις έτσι σαν γουρουνάκι που τόν σφάζουν; Με ξύπνισες και με έτρώμαξες. Μη θέλθ να σε διώξω... Έσχίξθ ότι έχεις εδώ μια λαμπρά θέσι και ότι για να την διατηρήσθ, πρέπει να συμπεριφέρεσαι εύπρεπώς; "Ε; Και τί σου λείπει, σε παρακαλώ! Πρώτα-πρώτα έχεις μισθόν τριάντα δραχμές τόν μήνα, που δεν αξίζεις ούτε για δεκαπέντε.

Ο ύπνρέτης: — Μάλιστα. (Κατ' ιδίαν.) Τόν παίρνω όμως δραχμή-δραχμή και δεν καταλαβαίνω τίποτα!

Ο κύριος: — Τρεις καλά.

Ο ύπνρέτης: — Μάλιστα. (Κατ' ιδίαν.) Εσοκόματα κ' αποφαγοδία που δεν θα τάθειλε ούτε σκύλος.

Ο κύριος: — Καιμάσαι καλά.

Ο ύπνρέτης: — Μάλιστα. (Κατ' ιδίαν.) Μίσα σε μια σεντούκα.

Ο κύριος: — Έχεις ώρατο διωματίο.

Ο ύπνρέτης: — Μάλιστα. (Κατ' ιδίαν.) Στη σοφία.

Ο κύριος: — Για ύπνρέτη της ήλιος σου είνε πολύ καλά. Έσύ δεν είσαι άνόμη δεκάξη χρονών.

Ο ύπνρέτης: — Μάλιστα. (Κατ' ιδίαν.) Δέ λογαριάζει όμως τα καλοκαίρια, δύο χρόνια ποδιαίμα στην παραμάνα κ' έξη μήνες που ήμουν άρρωστος.

Ο κύριος: — Δεν φθάνουν όλ' αυτά. Από σήμερα θα σου δώσω και κάτι άλλο.

Ο ύπνρέτης, με χαράν τείνων την χείρα: — Αλήθεια, κύριε;

Ο κύριος: — Τήν εμπιστοσύνη μου! Ο ύπνρέτης, απογοητευμένος: — "Α! (Κατ' ιδίαν.) Νόμισμα που δεν έχει πέρασι· δεν θα μπορούσα να χορεύσω μ' αυτό ούτε ένα ζευγάρι παπούτσια.

Ο κύριος: — Και νά. Βλέπεις αυτό τόν βαζάκι; Έχει μέσα κομπόστα από τέσσερα φρούτα, — φρούτα σπάνια, έξοχα, θαυμάσια, έξωτικά, από τās Μακαρίους Νήσους. Κοστίζουν χίλια διακόσια φράγ-

κα τόν ένα. Άκούθ; λοιπόν, έγω αυτά θα σου τά δώσω...

Ο ύπνρέτης, με χαρά, τείνων την χείρα: — "Ω, κύριε!...

Ο κύριος: — Ναι, θα σου τά δώσω...

Ο ύπνρέτης: — "Ω, κύριε! εύχαρι...

Ο κύριος: — Για να τά πξς...

Ο ύπνρέτης, παρακούων: — Να τά φάω μάλιστα!...

Ο κύριος: — Για να τά πξς, είπα, έκ μέρος μου 'ς ένα στενό μου φίλο, τόν κύριο Άλφα Κανάρη, όδος Χαριλάου Τρικούπη και Μαρίας Δοξαπατρή, γωνία. Για πξς τόν αυτό.

Ο ύπνρέτης: — Στον κύριο Χαριλάου Τρικούπη, όδος Κανάρη, γωνία Άλφα.

Ο κύριος: — "Όχι! Στον κύριο Κανάρη, όδος Χαριλάου Τρικούπη και Μαρίας Δοξαπατρή... πξς τόν!

Ο ύπνρέτης: — Στην κυρίαν Μαρία Δοξαπατρή, όδος Γωνίας...

Ο κύριος: — "Όχι, όχι!.. Δε θα τόν θυμηθής ποτέ! (Βγάξει από τόν πορτοφόλι του μια κάρτα.)

Νά, ή κάρτα τού φίλου μου. Διάβάσε τη.

Ο ύπνρέτης, την παίρνει και διαβάξει: — « Άλφα Κανάρη, όδος Χαριλάου Τρικούπη και Μαρίας Δοξαπατρή».

Έτσι δεν έλεγα;

Ο κύριος: — "Αμ δεν τόλμεγες έτσι; "Ας είνε! Θα πξς λοιπόν και θα τού πξς: «Κύριε Κανάρη, ο κύριός μου σάς στέλλει ένα βαζάκι μπουρνέλλες των Μακαρίων Νήσων...» Για πξς τόν!

Ο ύπνρέτης: — «Κύριε Μπουρνέλλε, ο κύριός μου σάς στέλλει ένα βαζάκι με φρούτα των Καναρίων Νήσων...»

Ο κύριος: — Τόν κατηργάθ! έπιτηδες τόν κάνε! (Έπαναλαμβάνει.) «Κύριε Κανάρη, ο κύριός μου σάς στέλλει ένα βαζάκι μπουρνέλλες των Μακαρίων Νήσων.» Πξς τόν!

Ο ύπνρέτης, γρήγορα-γρήγορα: — «Κύριε Κανάρη, ο κύριός μου σάς στέλλει ένα βαζάκι μπουρνέλλες των Μακαρίων Νήσων.»

Άχ, κύριε! ποτέ δε θα μπορούσα να τόν πώ αυτό!

Ο κύριος: — Και όμως τόν είπα, βλάκα!

Ο ύπνρέτης: — Τόν είπα;! "Ε, τότε, κύριε, σάς βεβαιώ πώς δεν τόκανα έπιτηδες.

Ο κύριος: — Καλά. Μην ξεχνάς ότι θα σε περιμένο εδώ, σε μια ώρα, να μου φέρθ την άπάντησι. (Έξέρχεται.)

Ο ύπνρέτης, μόνος: — Χίλια διακόσια φράγκα ή μία!.. Αυτό σημαίνει πώς θάνε τόσο γλυκές, που θα μπορούσαν να με γλυκάνουν για όλη μου τη ζωή!.. Και να συλλογίζωμαι πώς θα τές φάθ άλλος!... Άχ, άχ! γιατί ο πατέρας μου να μην είνε ο Μέγας Μογγόλος ή ο Σάχης της Περσίας;

(Έπειτα συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΦΛΩΡΑΣ

[έν Κωνσταντινούπολει] Βραβευθείς υπό το ψευδώνυμον Αφρ-Σβδ-σε εις τόν 125ον Διαγωνισμόν τών Λύσεων. [18ος Διάπλασιν 1911, σελ. 396]

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΦΥΣΕΚΙ

Έπτά ώρες εθαδίζαμεν, όταν άρχισε να ξημερώνη. Όλην την νύκτα έπερπατούσαμε—μία ελόκληρος ταξιαρχία—για να φθάσωμε από το Θεσσαλικό χωριό στην Αλαμάναν, την νύκτα της 5 Μαΐου. Πού έπηγαίναμεν; από πού είχαμε περάσει; Τιποτε δεν ήξευρε κανείς, ούτε έρωτούσε να μάθη. Πού θα πηγαίναμεν; πού άλλο παρά στο άγνωστον, στην ύποχώρησιν; Το σκότος έκρυβεν άλλως τε τους τόπους πού άρίναμεν. Δεν έβλέπαμεν εμπρός μας άλλο τίποτε παρά μαυρίλαν και δεν ένοιώθαμεν άλλο παρά το λαχάνισμα του άνηφόρου.

Το θολό ξημέρωμα μ'εσ έύρηκε στη μεγάλη φάραγγα της Όρθρουσ όπου είχε κατεβή ή ταξιαρχία και έτάραττε με τους δούπους των άποκαρτωμένων της βημάτων τον ξένοιαστον ύπνον των κορυθαίων και των κοστίφων, οι όποιοι έσπεροδύζαν τραυμασμένοι, και όταν έβγήκεν από την φάραγγα, έλαμπεν ο ήλιος άπλωμένος άπάνω σ' ένα έμφοροπράσινο λιβάδι.

Ένα ποταμάκι κατέβαινε από τον βράχον και διεκλαδώνετο παιγνιδάρικα μέσα στο λιβάδι.

Το μέρος ήταν καλό για ένα μικρόν καταυλισμόν. Είχε το χωριό χαλί, για ν' άναπαύση τα κατακουρασμένα μέλη, είχε και το καθαρό νεράκι για να δροσίση τα

ολογισμένα στόματα, πού είχαν στεγνώσει από το λαχάνισμα.

—"Αλε! άκούετ' έξαφνα ή ευεργετική φωνή του ταξιαρχου Καλαμάνου.

Και πριν άνδρα χαθή μέσα στα έρείπια των σταθμών των παλαιών συνόρων μας, των πρό του 81, πού άσπρίζαν εδω κι εκεί μέσα στην δασιομένης κορυφές, το δροσερό χαλί έμάρυσε από σώματα πού είχαν πέσει χάμου ν' άνασάνουν.

Σώματα, μανθύες, κουβέρτες, όπλα, φυσελίκια, πεταμένα χάμου, καθώς έσάλευαν έτσι κι' έκροτούσαν, έφαινοντο σαν να ήταν κάποιο κοπάδι από όρνια και είχαν πέσει πεινασμένα μέσα 'ς εκείνο το πράσινο ψαχνό της γής, της σπαργώσης στο μεθύσι του Μαΐου.

Μία φωνή απότομος, ή φωνή ενός λοχαγού: «—Σηκωθήτε άπάνου! Χαιρε-

ΠΗΝΕΛΟΠΗ Σ. ΣΚΑΝΔΑΛΛΗ

[Έν Αθήναις]

Βραβευθείσα υπό το ψευδώνυμον Φίλεργος Χελιδών εις τόν 126ον Διαγωνισμόν πρός Σύνοψιν Πνευματικών Λογισμών. [18ος Διάπλασιν ε. ε. σελ. 95]

τίσατε!)» έκούσε την ήδονήν της άναπαύσεως.

Όλίγα κεφάλια έγύρισαν μόνον, άδιάφορα, και ένύσταξαν, χωρίς τα σώματα να σαλέψουν.

Δύο στρατιώται ένκυβαλοΰσαν άπάνω 'ς ένα φορεϊόν από κλαδιά, ένα τραυματίαν. Δύο-τρία χέρια αξιωματικών ύψώθησαν στο γέισον και ο τραυματίας έπέρασε με σιωπήν.

Σε λίγο ή ταξιαρχία έξεκίνησε πάλι, σαν κοπάδι, νυσταγμένη, μεθυσμένη από την άναπαυσιν, μ' έναν ανακατεμένο κρότον σπαθίων και τουφεκιών συρομένων με άπαύδησιν.

Οι ζωστήρες με τας ξιφολόγχας έκρέ-

μοντο από τον ώμον και τα γυρά έχρησίμευαν για στήριγμα.

"Έτσι άρχοκίνητο, σκυφτοί, σαν να έγέρασαν σε μίαν νύκτα, έκείνοι οι νέοι άνδρες ανέβαιναν με βόγγρον τα μονοπάτια, σε άτακτες σειρές, ο ένας άπ' όπίσω από τον άλλον, σαν τες κάμπιες.

Κανείς δεν ώμιλούσε, κανείς δεν έσήκωνε το κεφάλι να ίδη πιδό περά από το βήμα του την ώραίαν ζωγραφίαν της άνοιξιάνικης χλωρίδος πού άπλωνε σαν κοκέττα όλες τες χάρες και τες έμορφίες των άνθισμένων στολισμάτων της και των εσωδίων της πού έλιγωνα, στην νεότητα πού διάβαινε.

Άλλά ποιά χάρι και ποιά έμορφοία μπορούσε να βρη τόσο δα τόπο μέσα 'ς εκείνα τα κεφάλια πού άκόμη έδούζιζαν από τον σάλαγον του πανικού και έσκοτίζοντο από την σκέψιν της άδικης ντροπής;

Από πλάι σε χαράδραν και από κορυφήν σε φάραγγα, με γόνατα πού έτρεμαν, με ποδια ματωμένα, εύρεθήκαμε, κατά το μεσημέρι εμπρός σε κάτι καλύβες στην άπάνω Γιαννιτσού. Έξω από της πόρτες δύο-τρεις φτωχογυναίκες του χωριού, με τα μικρά τους στην άγκάλην, έκάθοντο ξένοιαστες και τα έβύζιζαν.

"Εμειναν κάμποσες στιγμές και μ'εσ ένύσταξαν δίχως να κινηθούν. "Ελεγες πώς ήσαν απολιθωμένες κι' ένύσταξαν κάποιο φρικτό όραμα.

"Υστερα έφάνησαν σαν να τρελλάθησαν

ΚΩΣΤΑΣ και ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΣΙΔΕΡΙΔΙΣ

[έν Μπέλας Αιγύπτου]

Βραβευθέντες υπό τα ψευδώνυμα Ναυτάμι του Αβέρωφ ο πρώτος και Βραχμιασμένος Βάτραχος ο δεύτερος, εις τόν 127ον Διαγωνισμόν τών Λύσεων. [18ος Διάπλασιν ε. ε. σελ. 106]

έξαφνα, πετάχθησαν άπάνω και άρχισαν να τρέχουν.

—Πάεικαμι! Πάεικαμι! ξεφώνιζαν.

Τα μικρά έμψιξαν τα κλάματα.

Τα είχαν καταλάβει όλα. Άφου ο στρατός έφθασε 'ς τες καλύβες τους, έτσι τον άλλον, σαν τες κάμπιες.

Κανείς δεν ώμιλούσε, κανείς δεν έσήκωνε το κεφάλι να ίδη πιδό περά από το βήμα του την ώραίαν ζωγραφίαν της άνοιξιάνικης χλωρίδος πού άπλωνε σαν κοκέττα όλες τες χάρες και τες έμορφίες των άνθισμένων στολισμάτων της και των εσωδίων της πού έλιγωνα, στην νεότητα πού διάβαινε.

Άλλά ποιά χάρι και ποιά έμορφοία μπορούσε να βρη τόσο δα τόπο μέσα 'ς εκείνα τα κεφάλια πού άκόμη έδούζιζαν από τον σάλαγον του πανικού και έσκοτίζοντο από την σκέψιν της άδικης ντροπής;

"Επεσα, σαν άρχαίος ίκέτης, στο κατώφλι μ'εσ καλύβας 'ς ένα στενό σοκάκι, από κάτω από μια πελώρια μουρτζιά.

Σε λίγο, χωριατόπαιδα άνυποπτα, ήλθαν

κι' εστάθησαν εμπρός μου και με τα χέρια πίσω, με πόδια βουτηγμένα στο κοκκινόχωμα, με μάτια μελαψά, σαν πήλινα ανθρωπάκια, με κύτταξαν με περιέργειαν.

Άπό τα κάταραμένα χθεσινά μεσάνυχτα και ύστερ' από δώδεκα ώρων πορείαν, ήμουν νησιτικός και το σακκιδιό μου δεν είχε πιά ούτε το τελευταίο ψίχουλο της γαλέττας.

"Εβγάλα λίγες δεκάρες άχρηστες και λέω στο πιδό μεγάλο.

—Βρε παιδί, να πάρε αυτά τα λεφτά και άειντε να μου φέρησ ένα ψωμί. Να κι' αυτά για τον κόπο σου.

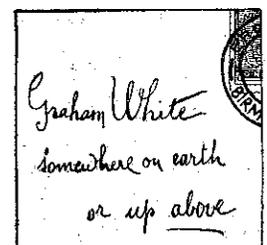
Το παιδί—έως δώδεκα χρόνων—με τα χέρια πίσω χωρίς να κουνηθή, είδε τα λεπτά με άδιαφορίαν, και άφου περιειργάσθη άκόμη την στολήν και την εξάρτησιν μου, εκάρφωσε το μάτι του στο πλευρό μου και μ' ένα χαμόγελο λαχτάρας, με μια αλλοιώτικη λάμψη στη ματιά, άπλώνει το χέρι του και μου λέει δείγνοντάς μου κάτι πού έβλεπεν άπάνου μου:

—Νά μ' δώρησ αυτό να πακίνου.

—Ποιό;

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

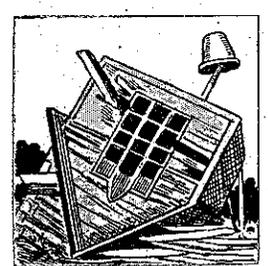
Περίεργος διεύθυνσις

Το έπιστολικόν αυτό δελταρίον, άποσταλέν πρός τιν διάσημον "Αγγλον άεροναύτην Γκράγαμ Ουάιτ (White) ε-

φθασεν εις χείρας του, με όλην την άτέλειαν της έπιγραφής. Ίδου ή περίεργος έπιγραφή αυτού του δελταρίου: «Κύριον Γκράγαμ Ουάιτ, όπουδήποτε της γής ή του άέρος εύρισκεται.» Έννοείται ότι ο άεροπόρος το έλαβεν, όταν εύρίζετο κάπου της γής.

Αποτελέσματα τυφώνος

Εις την Αμερικήν, ένας φοβερός τυφών άνήρπασε μίαν ξυλίνην εκκλησίαν, ή όποία εύρέθη εις άπόστασιν 150 μέτρων άναποδογρι-

Τεχνητά άνθη

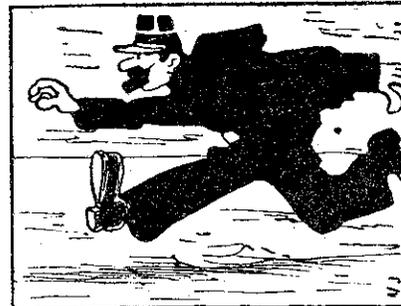

Ίδου και άλλο δείγμα τεχνητών άνθών, από ψίχαν ψωμιού και από... ύπερονήν, πού τα κατασκευάζει ή κυρία εκείνη

του Βελγίου, δια την όποιαν ενάμαμεν λόγον προηβές. Είνε άπαράλλακτα με τα φυσικά κι' εξακολουθούν να θαυμάζονται εις την Καλλιτεχνικήν Έκθεσιν των Βρυξελλών.

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α') Μαγική Εικών

Ο χωροφύλαξ αυτός κυνηγά ένα λωποδύτην. Τον βλέπετε;

β') Παίγνιον

Έστάλη υπό της Γλυκειάς Έλλάδος

Table with 5 columns and 4 rows of Greek letters: ΝΑ ΘΙΣ ΠΗ ΡΑ ΛΙ, ΣΠΕΡ ΧΟΣ ΟΣ Α Ι, ΟΣ ΣΕ Α ΠΟΣ ΧΘΟΣ, ΝΟΥΣ ΣΩ ΝΕΙ ΚΡΑ ΧΕΙ

Νά συναρμολογηθούν αι συλλαβαί αυτές ώστε γινποτελεσθούν τα ένόματα έπτά ποταμών της Έλλάδος.

γ') Αίνιγμα

Έστάλη υπό του Αναύρου

Πά τις μή "Ελλην Το άρσενικόν μου Γυνή άγία Το θηλυκόν μου.

Αήλωσις: Αί λύσεις—όσωνδήποτε ζητημάτων του αυτού φυλλαδίου, — συνδεύονται υπό ενός μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις του 24ου φύλλου

α') Κολομβία, Βραζιλία, Μεξικόν, Παναμάς, Περού.—β') "Οτι και τα δύο πρέπει να είνε φρέσκα.—γ') Η βελόνη.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΡΩΙΝΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

Είνε 'μέρες τώρα που πήγα ένα πρωτό περιπάτο έξω από την πόλι. 'Ανέβηκα ένα δρόμο που τόν στόλιζε μιά μεγάλη δένδροσοκιά από κερασιές, που σαν νιφούλες στοιλιμένες καμάρωναν. Περίοφολε δένδρο! Χωρίς να βγάλη καθόλου φύλλα, γεμίζει σιγά-σιγά από μικρούτσικα άσπρα λουλουδάκια, τόσο όμορφα και τόσο χαριτωμένα. Και να ξέρη κανείς πως τ'άσπρα αυτά λουλουδάκια θά γίνουν σε λίγο τὰ ρόδινα και δροσάτα κεράσια... Τὰ πουλάκια ζευγαρωμένα τραγουδούσαν γλυκά γλυκά μεσ' απ' τὸ φύλλωμα, τραγουδία που μόνον τὰ πουλάκια ξέρουνε να λένε. Καί παραξενωμένοι ούρανος σήμερα γελοῦσε και ἦταν δλογάλανος. Που και που άσπρα μικρά συννεφάκια κυνηγιούνταν, μα τέτοιου είδους σύννεφα δεν μπορώ ούτε σύννεφα να τὰ πῶ. 'Ανέβηκα πάρα πάνω.

'Εδώ λείπανε πια ἡ κερασιές, μα πρώο-αίνο δροσερό χαρταράκι ανέπαζε τὴ γῆ. Τ' αεράκι φυσούσε σιγά σιγά σαν να χάιδνε τὴν δλόλαμψη φύσι. Τὸ μικρό μου ἀδελδάκι—που ἦταν μαζί μου—ἐτρεχε κ' ἔκοβε τις μαργαρίτες που τὸ άσπρο κεφάλικι τους ξεχώριζε μεσ' απ' τὴ πράσινη χλόη. 'Ὡς και τὸ μικρὸ χαίρονταν μαζί τὴν καλλονὴ τῆς φύσεως...

Τὸ μεσημέρι κατέβηκα πάλι απ' τὸν ἴδιο δρόμο γιὰ να δῶ ἀκόμη μιά φορὰ τις δροσάτες κερασιές!

(Δροσὴ)

'Ανακία

Η ΜΙΚΡΑ ΑΠΟΚΟΙΜΙΣΜΕΝΗ ΚΟΡΗ

'Εκαμε μέρα μίαν κίνησην διὰ νὰ διώξῃ μίαν ὄχληρον μίαν και ἐγύρισε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος μ' ἔκεινο τὸ μ'αθὸ ἀναστεναγμα, χωρίς προσπάθειαν και χωρίς λύπην, τὸ ὁποῖον ἀνασηκῶνε τὸ στήθος τῶν ἀποκοιμισμένων παιδιῶν και τὸ ὁποῖον ἔχει μίαν ἰδιαίτερον ἀρμονίαν, μίαν ἀγνότητα πνοῆς, τὸ ὁποῖον ἐμπνέει δὲν ἤξεύρω ὁποῖαν κατάνυξιν. 'Επειτα, χωρίς ν'ανοίξῃ τὰ μάτια ἔλαβεν ἐν ἀγνοίᾳ τῆς μίαν στάσιον ἀπιστεύτως χαρίσσαν ὁ βραχιῶν τῆς ἐρρίφθηκε ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς και τὸ μικρὸ μελαχροινὸ ἀλλὰ μακρὸν χεράκι τῆς ἔρριψε πρὸς τὰ ὀπίσω τὸ σκουφωμά τῆς και ἔμεινε μισανοικτὸν ἐπάνω στὰ ξανθὰ στακτερὰ μαλλιά τῆς.

'Ἦτο πράγματι τὸ πλεόν δροσερὸν ἀνθρώπινον πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἠψήφησε ποτε ἀνευ πῆλου και ἀνευ ἀλεξήλιου τὴν ὑπερβολικὴν καύσιν τοῦ μεσημβρινοῦ ἡλίου. 'Ἦ φιλιππος ἦτο λευκὴ ὅπως τὸ κρίνον τῶν λειμῶνων και ροδοκόκκινη ὅπως τὰ ἀνήθη τῆς ἀγριοτριανταφυλλιάς. 'Αλλὰ ἡ φραιότης τῆς μποροῦσε να περῶσῃ εἰς τὴν ἰδιαίτερον ἐκείνην κατηγορίαν τῆς φυλῆς τῶν ὀκηρῶν. Τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἦσαν αξιοθαύμαστα, τὸ ὕψος τῆς μετώπων ὀλίγον χαμηλὸν ὅπως

τὸ τῶν ἀρχαίων ἀγαλμάτων. Αἱ γραμμαὶ αἱ πλεόν ἀγναὶ και μιά ἀγγελικὴ γαλήνη εἰς τὴν φυσιογνωμίαν τῆς ἔδιδαν μίαν κτηνητὴν ὁμοιότητα μ' ἐκείνους τοὺς ὠραίους τύλους, τοὺς ὁποίους ἡ ἐλληνικὴ τέχνη ἔχει ἀποθανάτισῃ. Τὸ ἀνάστημά τῆς δὲν ἦτο ἀνεπτυγμένον και ἐφανέρωνεν ἐν τούτοις τὴν εὐκαμψίαν και τὴν δύναμιν ἤτο ἐνδεδυμένη με κουρέλια, τὰ ὁποῖα, με τὴν ἀξίαν διὰ ζωγράφισμα ἀταξίαν τῶν δὲν τὴν ἀσχημίαν καθόλου. Τὰ γυμὰ τῆς πόδια ἀνεπαύοντο μέσα εἰς τὰ χόρτα, και τὸ μισανοικτὸ τῆς στόμα ἄφινε νὰ βλέπῃ τις λαμπρὰ δόντια...

Ροδοπαῖα 'Ελληνοπούλα

Ο ΓΛΑΡΟΣ

Πετὰ ἀπὸ 'πάνω απ' τὰ νερὰ τῆς θάλασσας κ' ἀγγίζει τὸ κύμα που τὸν χαιρετᾷ, με τὰ πτερὰ τὸ σχίζει.

'Εχει λημέρι τὸν βορριά, κανένα δὲν φοβάται κάθε καράβι κυνηγᾷ, τριγύρω του πλανᾷται.

Τὴν νύκτα ἀκόμη θά τὸν δῆσάν φέγγει τὸ φεγγάρι, 'πάνω 'στὸ κύμα σάν βολικὴ νὰ φύγῃ ἔλος χάρι.

Εἶνε υπερέφρανο πουλὶ νομίζει που ζητάει τοὺς θησαυροὺς, που με στοργῇ ἡ θάλασσα φυλάει...

'Εχει πατέρα τὸν ἀφρὸ 'στὸ ὑψηλὸ τὸ κύμα, ἔχει γιὰ στέγην οὐρανὸ και θάλασσα γιὰ μνήμα!

Δὲν ἐκουράζεται συχνὰ, γοργὰ, γοργὰ πετάει χωρίς να σείῃ τὰ πτερὰ 'στὰ κύματα βουτᾷ.

Κρατεῖ μεγάλα μυστικὰ μαζί με τὰ πελάγη, γι' αὐτὸ φωνάζει εἰρωνικὰ 'στὸν καραβιὸ τὸ πλάγι!

Κῦμα

ΣΤΟ ΛΑΥΡΙΟ

Μιά σχολικὴ ἐκδρομὴ τοῦ Πειραιῶς μου ἐχάρισεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀνοίξεως τὴν ἀπόλαυσιν ἐνὸς ὠραιότατου, ὅσον και ὠφελιμιωτάτου ταξιδίου. 'Ἦτο μιά ἐπιστημονικὴ ἐκδρομὴ εἰς Λαύριον. 'Εσήμεινε ἡ ὀδόγη προοιῆ ὅταν ὁ σιδηρόδρομος 'Αθηνῶν-Λαυρίου ξεκινούσε ἀπὸ τὴν κλεινὴ πρωτεύουσα, σφυρίζων

δαιμονιωδῶς και σὲ λίγο, ἀφίνοντας πίσω του πυκνὰ σύννεφα καπνοῦ, διέσχισε τοὺς ἀνθισμένους κάμπους. Στὸ ἠδονικὸ ἀντίκρουμά του ἐμαγεύθηκα κ' ἀνέντευνα το δροσερὸ ἀεράκι τῶν, ἐνῶ τὸ τραῖνὸ με ταχύτητα δεκάδων χιλιομέτρων μᾶς παρουσίαζε δ.αρκῶς μαγευτικὰ τοπία... Περνάμε ἀπὸ τὴν Κάντζα, ὅπου καταφορτὰ μᾶς υποδέχονται τ' ἀμπέλια, ἐδῶ τ' ὀνομαστὸ Χαλάνδρι, τὸ δροσόλουστο μαγευτικὸ Χαλάνδρι με τὰ ψηλὰ κυπαρίσσια. Πιὸ πέρα τὸ Κοροπι κὸ τὸ κρυστάλλινο νεράκι του, τὸ Μαρκόπουλο κλπ. Μα μιά βαρειά πνιχτικὴ ἀτμόσφαιρα, ἄστερ' ἀπὸ τὸ δροσερὸτατο ἀεράκι τοῦ 'Αττικοῦ ἀγροῦ, μᾶς σημεῖοι πῶς πλησιάζομε στὸ Λαύριο, στὴ χώρα τοῦ Μολύβδου και τοῦ Σιδήρου. Πόλις φιλόξενη—σαν ἐλληνικὴ πόλις—10,001 κατοίκων, καθ' ἑαυτὸ δημοῦργημα τοῦ αἰμιήκτου Σερπιέρη, που οἱ Λαυριῶται τὸν ἐτίμησαν με ἀνδριάντα.

Καὶ τώρα κατ' ἐυθεῖαν 'στὰ μεταλλεῖα. Δυστυχῶς ὅμως δὲν ἠμπορέσαμε νὰ πάμε στὴν Γαλλικὴ ἐταιρεία με τὰ ὑπόγεια μεταλλεῖα, ἀλλὰ μόνον στὴ δικὴ μας. Καὶ πρώτα-πρώτα τὰ Πλυνητῆρια, ὅμοια τῶν ὁποίων δὲν ὑπάρχουν στὸν κόσμῳ! Καὶ τοῦτο διὰ τὸν ἀπλούστατον, ὅσον και παραξένον φυσικὸν λόγον, ὅτι ὅσο πτωχότερα τὰ μεταλλεῖα, τόσο πλουσιώτερα τὰ πλυνητῆρια. Κατόπιν ἔχομεν τὰς καμίνους ὅπου χύνεται ὁ μόλυβδος. Θεάμα ἔξοχον, ὅταν χρυσοκόφρωσε ὁ μόλυβδος, ἀλλάξων διαρκῶς ἀποχρώσεις, ἐξακοντίζεται ἀπὸ τὴ βούση τῆς καμίνου. Καὶ σὲ κάνει ν' ἀπορῆς πῶς αὐτὸ εἶνε τὸ χονδροειδέστατο ἐκεῖνο μολύβι που ξεύρομε ὄλοι. Καὶ ἄστερ' ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν χυτηρίων τῆς σκουριῆς, ἐτελειώσαμε τὴν ἐπιστημονικὴν μας ἐπιθεώρησιν.

'Ἦτο πέμπτη τοῦ δευλινου, ὅταν ἡμεῖς πλήρεις ἀναμνήσεων ὠφελίμων ἐπεστρέφουμεν στὴν πόλι μας, ἐνῶ ὁ ἥλιος ὀλοπόρφυρος ἔρριχνε ξεψυχιμένες τὲς τελευταῖες ἀκτίνες του.

'Εσπερος

ΜΙΑ ΦΟΒΕΡΑ ΟΠΤΑΣΙΑ

Μίαν νύκτα τοῦ Μαΐου ἔκαμα κατά τὴν συνήθειάν μου περιπάτον ὀλίγον πέραν τῆς ἐσοκτικῆς μας οἰκίας. Τὸ ἀπόμευμα αὐτὸ ἦμουν μελαγχολικὴ, μιά φοβερὰ προαίσθησις μ' ἐβασάνιζε.

'Ὅταν ἐξῆλθον τῆς οἰκίας μου, ἦμουν κουρασμένη, με ὄλην μου δύναμιν τὴν κούρασιν ἔπλεα μέσα σὲ πέλαγος σκέψεων, ἠθέλα νὰ περιπατήσω, ἡ κεφαλὴ μου βαρεῖά, ὑπεχώρει εἰς τὰς πολλὰς μου σκέψεις, ἔκαμα ὀλόκληρος και ἠθέλα νὰ πάρω ἀέρα νὰ δροσισθῶ και νὰ ἐλθῶ εἰς τὰ λογικά μου. 'Ὁ οὐρανὸς ἦτο κατ'άμαυρος βαρεῖα. συννεφιασμένος δὲν ἄφινε καμμίαν ἀκτῖνα νὰ πέσῃ 'στὴ γῆ ψηλὰ ἀπὸ τ'άστρα.

Ἄφνης με τοὺς ὀφθαλμοὺς διεσταλ-

Η ΖΩΗ

Στῆς γῆς τὸν σπερματογέμον ἀγέρα τὴν πνοή μου που πλάθει ἔχω κλεισμένη, ἀπ' τὴ γλυκεῖα πρωτόπλαστην ἡμέρα, τὸ φῶς ἐγὼν και ἡ δύσ' ἡ χρυσομένη.

'Απ' τὰ χεῖλη σου, 'Αθάνατε Πατέρα, κ' ἀπ' τὰ χεῖρια σου ἐβγήκα εὐλογημένη, τὴ δόξα μας στὸν ἀπλαστον αἰθέρα ὕμνολογοῦν ἀγγέλοι ἀδελφωμένοι.

Με τὸ θερμὸ φιλὶ που κλειῶ στὸ στόμα τὸ θάνατο παλεύω νὰ νικήσω, π' ἀνθρώπους και θεοὺς σέρνει στὸ χῶμα.

Καὶ τοὺς νεκροὺς ἀκόμα που γυρνοῦνε ἀδιάκοπα στὸν 'Αδῆ, νὰ ὀδηγήσω 'στὸ ἥλιον τὸ φῶς που τόσο λαχταροῦνε.

Δάφνης Στέφανος

ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Σὲ μιά μακρυνὴ ἀπὸ δῶ χώρα ἐξοῦσαν μιά φορὰ δύο ἀδελφία παλαμάδες. 'Ὁ Γιάννης, ὁ ὁποῖος ἦτο και ὁ μεγαλύτερος, και ὁ Γεώργιος ὀλίγα ἔτη μικρότερος. Κάθε μέρα ἔπαιρναν τὰ δώδεκα ἄλογά τους και τὰ πήγαιναν στὸ λιβαδί διὰ νὰ τὰ βόσκουν. Μιά μέρα ὁ Γιάννης, ὡς μεγαλύτερος, ἔπῃγε στὴ χώρα νὰ τελευτῶσῃ κατὶ δουλειῆς του, και ἄφησε τὸν Γεώργιο νὰ φυλάττῃ τὰ ἄλογα. 'Ὅταν ἐνύκτωσεν, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ λιβαδί, ἔπῃγε ἕνα ἄλογο, ἔκαβαλίκεψε και ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του, ὁ ὁποῖος ἤρχστο με τὰ ποδάρια του και ἐφύλαττε τὰ ζῶα, ἐπέστρεψε στὴν μάνδρα. Στὸ δρόμο, δὲν γνωρίζω πῶς, ἦλθε στὸ νοῦ τοῦ μεγαλύτερου

ΤΟ ΝΕΟΝ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1912

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΟΚΡΙΜΑΤΙΚΗ ΕΚΛΟΓΗ ΔΙΑ ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΗΣ Β' ΤΡΙΜΗΝΙΑΣ

Κατὰ τοὺς ὁρους τοῦ νέου Δημοψηφίσματος, δημοσιευμένους εἰς τὸ 14ον φυλλάδιον, σελ. 123, προκηρύσσεται σήμερον ἡ Δευτέρα προκριματικὴ Ψηφοφορία πρὸς ἀνακήρυξιν εἰκοσιν ἀκόμη ὑποψηφίων ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα τῆς Β' Τριμηνίας τοῦ 1912.

Ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα δεκάδι, νέα ἢ ἀνανεώσεται, ὅσα ἐφάνησαν εἰς τὰς 'Εγκρίσεις Ψευδωνύμων τῆς 'Αλληλογραφίας ἀπὸ 1ης Μαρτίου μέχρι σήμερον, (φυλλάδια 14 ἕως 26),—ὅχι ἀπὸ ἄλλα!—ἐκαστος θά ἐκλέξῃ δέκα, τὰ κατὰ τὴν γνώμην του ὠραιότερα, και θά μοῦ τὰ σταίη γραμμένα κατ' ἀλφαβητικὴν σειρὰν εἰς ψηφοδέλιον ἐπὶ ἀπλοῦ χάρτου γραφῆς, μεγέθους τετάρτου τῆς κόλλας, συντεταγμένον ὡς ἑξῆς:

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ Β' ΤΡΙΜΗΝΙΑΣ 1912

τοῦ (ἢ τῆς)
[Γράψε ἐδῶ τὸ ὄνομά σου και, ἀν ἔχῃς, τὸ ψευδώνυμόν σου]

'Ἐκ τῶν ψευδωνύμων τῆς «Διαπλάσεως», τὰ ὁποῖα ἐνεκρίθησαν κατὰ τὴν Β' Τριμηνίαν τοῦ 1912 (εἰς τὰ φύλλα 14—26), μοῦ ἤρσαν περισσύτερον τὰ ἑξῆς δέκα, τὰ ὁποῖα ἀναγράφω κατ' ἀλφαβητικὴν σειρὰν:

[Ἐπεται ὁ κατάλογος τῶν ψευδωνύμων— τὸ ἐν κάτωθεν τοῦ ἄλλου,— και ἡ ὑπογραφή τοῦ ἐκλογέως.]

Κάθε ψηφοδέλιον ἐκλογέως, μὴ ἔχοντος ψευδωνύμου, πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπὸ δεκάλεπτον γραμματόσημον, ἀν εἶνε συνδρομητῆς ἢ ἀδελφός συνδρομητοῦ, και ἀπὸ τριανοντάλεπτον, ἀν εἶνε ἀγοραστῆς: διότι δωρεὰν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ψηφίζουν.

'Ἦ διαλογὴ τῆς Β' αὐτῆς ψηφοφορίας θά μᾶς δώσῃ ἄλλους 20 ὑποψηφίους διὰ τὴν τελικὴν ἐκλογὴν τῆς Δ' τριμηνίας.

Ψηφοδέλιον εἶνε δεκτὸ ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 15 'Ιουλίου ε. ἔ.

'Εκκεντρικὸς

ΠΡΟΜΗΘΕΥΟΝΤΕ ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ!

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,"
ΟΔΟΣ ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ 38-ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,"
Πρώτης και Δευτέρας Περιόδου

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ Α' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Η ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ της «Διαπλάσεως» (1879-1893)
αποτελείται από 24 τόμους, εκ των οποίων υπάρχουν μόνον 19.
Η τιμή τούτων πικνίσει ως εξής:

Α') Προς δραχμῶν 1 ἑκάστος διὰ τὰς Ἀθήνας, ἄρ. 1,40 διὰ τὰς
Ἐπαρχίας, ἄρ. 1,30 διὰ τὸν Ἐξωτερικόν, τιμῶνται οἱ ἐπόμενοι.

Ὁ 4ος τόμος (τοῦ 1882) — ὁ 5ος (τοῦ 1883) — ὁ 7ος (Α'
Ἐξελγνῆς τοῦ 1885) — ὁ 15ος (Α' τοῦ 1889) — ὁ 16ος (Β'
τοῦ 1889) — ὁ 17ος (Α' τοῦ 1890) — ὁ 18ος (Β' τοῦ 1890)
— ὁ 19ος (Α' τοῦ 1891) — ὁ 20ός (Β' τοῦ 1891) — ὁ 21ος (Α'
τοῦ 1892) — ὁ 22ος (Β' τοῦ 1892) καὶ ὁ 23ος (Α' τοῦ 1893).
Οἱ τόμοι οὗτοι εἰνε ὑποτιμηθέντες, διότι ὑπάρχουν ἀκόμη ἀρ-
κετὰ ἀντίτυπα.

Β') Προς φράγκα 2,50 ἑκάστος, ἦτοι εἰς τὴν ἀρχικὴν τῶν
τιμῶν, οἱ ἐπόμενοι:

Ὁ 1ος (τοῦ 1879) — ὁ 8ος (Β' Ἐξελγνῆς τοῦ 1885) — ὁ 9ος
(Α' τοῦ 1886) — ὁ 11ος (Α' τοῦ 1887) — ὁ 12ος (Β' τοῦ 1887),
ὁ 14ος (Β' τοῦ 1888) καὶ ὁ 24ος (Β' τοῦ 1893).

Οἱ τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος καὶ 13ος
ἐξηγητήθησαν πρό πολλοῦ.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ της «Διαπλάσεως» (ἀπὸ τοῦ 1894
μέχρι σήμερα), ἀποτελείται ἀπὸ 18 ἐτησίους, μεγαλητέρου σχή-
ματος τόμους, εκ των οποίων: Οἱ πέντε πρότεροι, τῶν ἐτῶν,
1894, 1895, 1896, 1897, καὶ 1898, εἰνε ὑποτιμημένοι
καὶ τιμῶνται ἑκάστος, ἄдетος φρ. 3 διὰ τὰς Ἀθήνας, φρ.
3,50 διὰ τὰς Ἐπαρχίας καὶ φρ. 4 διὰ τὸν Ἐξωτερικόν, χρυ-
σοδετοὶ δὲ φρ. 6 διὰ τὰς Ἀθήνας, φρ. 6,50 διὰ τὰς Ἐπαρ-
χίας καὶ φρ. 7 διὰ τὸν Ἐξωτερικόν. Οἱ κατόπιν ἑπτὰ τόμοι
τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ
1905, τιμῶνται ἑκάστος, ἄдетος φρ. 7, καὶ χρυσοδετοὶ φρ.
10. Τέλος οἱ ἀκόλουθοι ἐξ τόμοι, τῶν ἐτῶν 1906, 1907,
1908, 1909, 1910 καὶ 1911, τιμῶνται ἑκάστος ἄдетος φρ.
8, καὶ χρυσοδετοὶ φρ. 10.

Η ΠΛΗΡΗΣ ΥΠΑΡΧΟΥΣΑ ΣΕΙΡΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»
ἀποτελείται κατὰ τὰνωτέρω ἀπὸ 37 τόμους, —ἐκτὸς τῶν ἐξηγ-
ητῶν, —τιμωμένους δραχμὰς 141,50 διὰ τὰς Ἀθήνας, ἄρ.
145,20 διὰ τὰς Ἐπαρχίας καὶ φρ. 150,10 διὰ τὸν Ἐξωτε-
ρικόν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ

Εἰς τοὺς λαμπροὺς καὶ ἀρθρῶς εἰκονογραφημένους τούτους
τόμους τῆς «Διαπλάσεως», καθεὶς τῶν οποίων εἰνε ἀνεξάρτητος
τῶν ἄλλων καὶ ἀποτελεῖ βιβλίον αὐτοτελές, ἐκτὸς τῆς ἄλλης
ποιήτης, τεκνῆς καὶ μορφωτικῆς ὕλης, τοῦ πλήθους τῶν μι-
κροτέρων διηγημάτων, ποιημάτων, χρονολογημάτων, γελοιο-
γραφῶν, κωμικῶν, δραματικῶν, μονολογῶν, κτλ. κτλ. —περιέ-
χονται καὶ τὰ εἰς τεκνῶν καὶ διδασκικώτατα

Πᾶσα παραγγελία, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου, κατὰ προτίμησιν διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, ἀπευθύνεται:
πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, Διευθυντὴ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν», 38 ὁδὸς Εὐρυπιδου εἰς Ἀθήνας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθήναι, 38, ὁδὸς Εὐρυπιδου τὴν 24ην Μαΐου 1912.

ΕΤΟΙΜΑΣΑΤΕ τὰ Ψηφοδέλτια σας, διότι
σήμερον προκηρύσσεται ἡ Δευτέρα προκριμα-
τικὴ Ψηφοφορία διὰ τὰ ψευδώνυμα τῆς Β'
Τριμητίας. Βλέπετε τοὺς ὄρους εἰς τὴν σε-
λίδα 227.

Προσέξτε ὁμοίως νὰ μὴ ψηφίσετε κατὰ λά-
θος καὶ ψευδώνυμα τῆς Α' Τριμητίας. Ἐπι-
σης μὴ εἰπῆτε: «Ἐἶνε περιττὸ νὰ στεῖλω
Ψηφοδέλτιον, ἀφοῦ αἱ προκριματικαὶ δὲν ἔ-
χουν βραβεῖα ἐκλογέων.» Ὅχι! τὸ συμφέρον
σας εἶνε νὰ στελεθῆτε καθὲς φοράν, διότι τὰ
βραβεῖα τῶν ἐκλογέων ὑπονομεύουσιν ἐπὶ τῇ
βάσει ὅλων τῶν Ψηφοδελτίων ποῦ θὰ στελεθῆ
ἑκάστος. Λοιπὸν, περιμένετε.

Βέβαια, Κωνσταντῆ Σημαία, πρέπει νὰ
παρηγορησῆτε ὅταν συλλογίζεσθε ὅτι ἄλλα
παῖδιά, ποῦ μένουσι μακρότερον ἀπὸ σένα—
ἐξαφῶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν—λαμβάνουσιν τὸ
φύλλον ποῦ ἀργότερα ἄλλα δὲ καὶ καθόλου
ὡς λέγετε, ἐπειδὴ δὲν εἶνε συνδρομηταί. Πάν-
τα, βλέπετε, ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον δυ-
στυχία μεγαλητέρα ἀπὸ τὰς ἰδικὰς μας,
διὰ νὰ μὴς παρηγορῶν.

Στὴν Πόλιν, παῖδιά τοῦ σχολείου ἐπιστρέ-
φοντα ἀπὸ μίαν ἐξδρομὴν, ἐξητοκραύρασαν
ἐν ἑλληνικῶν ἀτμόσφαιρᾳ, ποῦ εἶδαν νάπο-
πλῆ. Ἡ Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ, ποῦ μοῦ
περιγράφει τὴν συγκινητικὴν αὐτὴν σκηνήν,
εἰπείγετε: «Τότε ἀμφιδόληκα τι εἶνε Ἑλλάς.
Δὲν εἶνε ἐκεῖνο τὸ μικρὸν κομματάκι ἐκεῖ
πάτω... εἶνε ὅλας ἡ καρδίαι τῶν Ἑλλήνων
τῶν παρῶντων ἔς ὅλη τὴ γῆ, εἶνε τὸ αἷμα
ποῦ τρεχεῖ εἰς φλέβας μας, εἶνε τὸ αἶσθημα
τῆς φιλοπατρίας ποῦ μόνον ὁ Ἕλληνας αἰσθάν-
νεται τόσο πολὺ.» Πολὺ ὄρατα παῖδιά μου!

Ὅχι, Ἑλληνικὸν ἁίσθημα, αὐτὰ τὰ θέ-
ματα ποῦ σὰς διδόντι δὲ Βαλέσει, δὲν εἶνε ἄ-
σχημα. Δὲν πρόκειται νὰ γράψῃ κανεὶς καλ-
λίτερα ἀπὸ τὸν Ὀμηρον ἢ τὸν Ὀυκυδίδη,
ἀλλὰ νὰναπτύξη, ὅπως ἔχειται καὶ εἰρηρεῖται,
ὅπως τὸ ἐννοεῖ τέλος πάντων, ἑνα ἰδιῶν τῶν
κομμάτι. Ἐγὼ εἶχα τὴν γὰ κατὶ ἄλλα θέ-
ματα, κοινωνικὰ, τὰ ὅποια ἐξεργάζονται ἀπὸ
τὸν κύκλον τῆς παιδείης ἀντιλήψεις.
«Ὅπ! νὰ μὰς, ἀγαπητὴ Διαπλάσις! κ'
ἐγὼ καὶ ἡ Συλλογὴ μου!» Ἐτοῖ ἀρχίζει τὸ
συμμερικόν τῆς γράμμις ἡ Γρις. Καλῶς τη
λοιοπὸν κ' αὐτὴ καὶ τῇ Συλλογῇ τῆς. Εἶνε
καὶ ἡ πρώτη ποῦ ἐλαδα.
Δουλή Ἠπειρος, εὐχριστοῦ πολλὴ τὴν Ἠχώ
τῶν Ἀποκρανιῶν ποῦ μὲ τὴν πρότασιν τῆς
ἐγένετο αἰτία νὰ ξαναφανῆς ὅστερ ἀπὸ τόσο
καιρὸν. Μὰ δὲν ἦταν ἀμαρτία νὰ μὴ μοῦ γράψῃ
μία φίλην ποῦ μοῦ μάγαθὰ τόσο, ὡστε, ὅταν
λαμβάνῃ τὸ φυλλάδιον, πρὶν τὸ διαβάσει, τὸ
φιλεῖ;
Γρήγορα νὰ πάρῃς ψευδώνυμον, Λιλίνα Α.
Ταβ. καὶ νὰ μοῦ γράψῃς συχνὰ τέτοια ὄρατα
γραμματάκια, ὡς αὐτὸ τὸ πρότερον. Μπράβο
τῆς ὡς τόσο τῆς Συλβίας! Σ' ἐξεκούνησε καὶ
σένα νὰνακαθευθῆς, ὅστερ ἀπὸ ἐξή χρόνια ποῦ
εἶσαι συνδρομητρία... ἐν ἀπεργία.

Καὶ ποῖος ὁ λόγος αὐτῆς τῆς μελαγχολίας,
Μικρὰ Ἀριστοκράτις; Ἐβέρει, δὲν μὰρεσει
νὰ μελαγχολοῦν τὰ παῖδιά μου! Θέλω νὰ
εἶνε χαρούμενα πάντα, σοβαρὰ κάποτε, ἀλλὰ
ποτὲ λυπημένα χωρὶς λόγον, ἔτσι ἀπὸ μίαν
κακὴν διάθεσιν, ποῦ πρέπει νὰ τὴν κατανακοῦν.
—Ὅχι, καὶ μία λέξις νὰ λείπῃ ἀπὸ τὴν λύ-
σιν μίαν Ἀσκήσεως, ἢ λύσις δὲν λογαριάζεται
ὡς ὀρθή. Ἐπίσης καὶ ὅταν ἡ λέξις εἶνε ἄλλη
ἀπὸ τὴν δημοσιευθεῖσαν.
Ἡ Πηγὴ Ἀγάτης μοῦ γράφει τὰ εἰς:
«Προχθὲς ἐσοβούλευνα μικρόν μαθητὴν νὰ γίνῃ
συνδρομητὴς σου καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι πολὺ σὲ
ἀγαπᾷ, ἀλλ' ὁ πατὴρ του δὲν στέργει νὰ τὸν
κάμῃ καὶ γ' αὐτὸ λυπεῖται πολὺ. — Ἀλλὰ,
προσέθεσεν, ἐγὼ, μὲ δὴν τὴν ἐπιμονὴν τοῦ
πατέρα μου, θὰ γίνω, διότι θὰ φυλάγω τὴν
δεξάναν ποῦ μοῦ δίδει καθὲς πρωὶ διὰ τὸ κου-
λοῦρι ἔτσι, στερομένης τοῦ κουλουρί, ὃ ἔχω
τὴν Διαπλάσιν, τὴν ὅποιαν θὰ διαβάξῃ καὶ ἡ
μικρὰ ἀδελφὴ μου.—Δὲν εἶνε μεγάλον πρᾶγμα
νὰ σκέπτεται τόσο φρόνιμα ἑνα μικρὸν παῖδι;
Τὴν σοφὴν αὐτὴν σκέψιν ἂν ἔκαμην οἱ με-
γαλητέροι σου, ποῦ σκορπιζοῦν διὰ περιττὰ
ἔξοδα, καὶ βιβλία θὰ εἶχαν, καὶ ἐλεημοσύνας,
καὶ χιλία ἀλλὰ ἀγαθὰ ἔργα θὰ ἔκαμναν.»
Πολὺ σωστὰ!
Καὶ ἄλλη σύμπτωσις, σχετιζομένη μὲ τὸ
τρομερόν ναυαγίον τοῦ Τιτανικοῦ, —μοῦ γρά-
φει ἡ Μόνιας. —Οἱ φίλοι μας θὰ ἐνθυμοῦν-
ται τὴν εἰκόνα τοῦ τεραστίου ὄγκου ποῦ, δη-
μοσιεύθησαν εἰς τὰ «Νέα καὶ Περσέριχα» τὸν
Φεβρουάριον. Ἀρὰ εἰς τὸς τοῦ ἡτο καὶ ὁ
δώσετ' τὸ τραγικώτατον τέλος εἰς τὸν θαλάσ-
σιον κολοσσόν; — Ὁ, πολὺ μεγαλητέρος!
Δὲν πιστεύω, Ἐξόριστε Ἀθῆς, νὰ ὑπάρχῃ
κανεὶς, εἰς τὸν ὅποιον νὰ μὴν ἀρέστῃ ἡ γλῶσ-
σα ποῦ ἔγραψε τὰ ποιήματα τοῦ Μαρκοῦ.
Ἐἶνε τόσο ὄρατα καὶ καθαρά! Ὅσον διὰ τὴν
Γαλλίδα φίλην σου, ποῦ σοῦ ἔστειλεν ὡς ἱ-
δικόν της τὸ περίφημον ποίημα τοῦ Πενυτοῦ,
ἐθαύμασα τὸ κουράγιον τῆς καὶ... τὴν κουτα-
μάρα τῆς. Καὶ εἰς ἐμένα, ἐξέρει, συμπλίνων
καὶ τέτοια...
Ροδοπαῖε Ἑλληνοπαῖ, αὐτὸ ποῦ ἐρωτᾷς,
ὁ Ὅδῳ τοῦ Συνδρομητοῦ τὸ ἀναφέρει (Κεφ.
5' § 9, Σημ. Β'). Ὅσον διὰ τὸν Γάτον τῆς
Γειωνοσίας, μὴν ἀμφιδόλησαι ὅτι θὰ σοῦ στελεθῆ
τετραδίων εἶνε καλὸ καὶ τακτικὸν παῖδι.

καὶ ὅταν δὲν ἀφίπουν ἢ δουλεύου, τὶ νὰ γίνῃ,
καλὸ μου Γορμὲ! Χαίρω πολὺ ποῦ ἀρέσουν
καὶ εἰς τὸν πατέρα σου νὰναγοῦσμάτα μας.
Διὰ τὸ «Θέατρον» τοῦ κ. Ξενοπούλου δὲν ἐ-
διάδαεις τὴν Ἀγγέλιαν εἰς τὸν 23ον φυλλά-
διον; Αὐτὴ σὲ πληροφορεῖ.

Ἀθρα τῆς Μουρίας, οὔτε τὸ 3+2E, οὔτε
τὸ 3+6 εἶνε λάθος. Σύμφωνα μὲ τὸν Κανὸν
ἁίσθημ (Κεφ. Δ', § 9) τὰ 3 πρῶτα εἶνε εὐ-
σημα ἁίσθημ, τὰ δὲ ἄλλα 2 ἰδικὰ σου καὶ ὁ
τῆς ἄλλης εἶνε εὐσημα ἐπιμονῆς. Σὲ συγγαίρω
διὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμοὺς καὶ εὐχομαί τὴν
αὐτὴν ἐπιτυχίαν καὶ εἰς τὸν Φιλόπατρην.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Ἑλληνικὴ παράδοσις τῆς
Ἠχώ τῆς Καρδιάς. — Μόνιας τῆς Μο-
νάσεως. — Δύο κομμάτια τοῦ Τέλλου Ἀργᾶ.

Μικρὰ διάφορα διαφόρων.
Ἀποργιπτοῦνται: «Αὐγὴ» (οἱ ἀνομοιο-
κατάληκτοι δεκαεπτὰ στίχοι ὅτελουν μεγά-
λην ἄτηγιν) — Ὁ Παπαγάλος τοῦ Ἐξορι-
στοῦ Βασιλιᾶ (ὡς πῆραγμα, τὸ ἦθελα ἐξυ-
πνότερον) — «Νομίζει κανεὶς πῶς συνδιαλέ-
γονται» (τὸ θέμα καλόν· ὁ τόπος ἀνάμνηστος)
— «Υπερηφανεία ἀνευ εὐτυχίας» (ἡ γλῶσσα
ἀνυπόφορη! ἀπὸ ἐπὶ τῆς ὑπο τῆς... κλπ.)

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἡ Κερκυραϊκὴ Ἀθ-
ρα μοῦ ἔστειλε 5 δραχμ. διὰ τῶν οποίων ἐνέ-
γραψα τὸν ἐπ' ἀριθ. 19 ἄπορον διὰ μίαν ἔ-
ξαμηνίαν.

Εἰς τὴν ἀνωτέρω ἡ Κερκυραϊκὴ Ἀθ-
ρα μοῦ ἔστειλε 5 δραχμ. διὰ τῶν οποίων ἐνέ-
γραψα τὸν ἐπ' ἀριθ. 19 ἄπορον διὰ μίαν ἔ-
ξαμηνίαν.

Εἰς τὴν ἀνωτέρω ἡ Κερκυραϊκὴ Ἀθ-
ρα μοῦ ἔστειλε 5 δραχμ. διὰ τῶν οποίων ἐνέ-
γραψα τὸν ἐπ' ἀριθ. 19 ἄπορον διὰ μίαν ἔ-
ξαμηνίαν.

Εἰς τὴν ἀνωτέρω ἡ Κερκυραϊκὴ Ἀθ-
ρα μοῦ ἔστειλε 5 δραχμ. διὰ τῶν οποίων ἐνέ-
γραψα τὸν ἐπ' ἀριθ. 19 ἄπορον διὰ μίαν ἔ-
ξαμηνίαν.

Εἰς τὴν ἀνωτέρω ἡ Κερκυραϊκὴ Ἀθ-
ρα μοῦ ἔστειλε 5 δραχμ. διὰ τῶν οποίων ἐνέ-
γραψα τὸν ἐπ' ἀριθ. 19 ἄπορον διὰ μίαν ἔ-
ξαμηνίαν.

Εἰς τὴν ἀνωτέρω ἡ Κερκυραϊκὴ Ἀθ-
ρα μοῦ ἔστειλε 5 δραχμ. διὰ τῶν οποίων ἐνέ-
γραψα τὸν ἐπ' ἀριθ. 19 ἄπορον διὰ μίαν ἔ-
ξαμηνίαν.

Εἰς τὴν ἀνωτέρω ἡ Κερκυραϊκὴ Ἀθ-
ρα μοῦ ἔστειλε 5 δραχμ. διὰ τῶν οποίων ἐνέ-
γραψα τὸν ἐπ' ἀριθ. 19 ἄπορον διὰ μίαν ἔ-
ξαμηνίαν.

Εἰς τὴν ἀνωτέρω ἡ Κερκυραϊκὴ Ἀθ-
ρα μοῦ ἔστειλε 5 δραχμ. διὰ τῶν οποίων ἐνέ-
γραψα τὸν ἐπ' ἀριθ. 19 ἄπορον διὰ μίαν ἔ-
ξαμηνίαν.

Εἰς τὴν ἀνωτέρω ἡ Κερκυραϊκὴ Ἀθ-
ρα μοῦ ἔστειλε 5 δραχμ. διὰ τῶν οποίων ἐνέ-
γραψα τὸν ἐπ' ἀριθ. 19 ἄπορον διὰ μίαν ἔ-
ξαμηνίαν.

Εἰς τὴν ἀνωτέρω ἡ Κερκυραϊκὴ Ἀθ-
ρα μοῦ ἔστειλε 5 δραχμ. διὰ τῶν οποίων ἐνέ-
γραψα τὸν ἐπ' ἀριθ. 19 ἄπορον διὰ μίαν ἔ-
ξαμηνίαν.

Εἰς τὴν ἀνωτέρω ἡ Κερκυραϊκὴ Ἀθ-
ρα μοῦ ἔστειλε 5 δραχμ. διὰ τῶν οποίων ἐνέ-
γραψα τὸν ἐπ' ἀριθ. 19 ἄπορον διὰ μίαν ἔ-
ξαμηνίαν.

Εἰς τὴν ἀνωτέρω ἡ Κερκυραϊκὴ Ἀθ-
ρα μοῦ ἔστειλε 5 δραχμ. διὰ τῶν οποίων ἐνέ-
γραψα τὸν ἐπ' ἀριθ. 19 ἄπορον διὰ μίαν ἔ-
ξαμηνίαν.

Εἰς τὴν ἀνωτέρω ἡ Κερκυραϊκὴ Ἀθ-
ρα μοῦ ἔστειλε 5 δραχμ. διὰ τῶν οποίων ἐνέ-
γραψα τὸν ἐπ' ἀριθ. 19 ἄπορον διὰ μίαν ἔ-
ξαμηνίαν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων ποῦ ἐπὶ ἀνέφερα εἰς τὸ 11ον
καὶ 13ον φύλλον, μοῦ ἔστειλαν προσετὰ καὶ οἱ
ἐξῆς: Νίκος Ἐρ. Βασιλάκης εἰς Ἠρακλείου
ἄρ. 2,20. Βιθυνὴ Ἑλληνοπούλα ἄρ. 1,20.
Ἡβὴ ἄρ. 1. Παπαῖν ἄρ. 2,50. Οἱ δὲ ἐν
Νοβορωσσίσκῃ μαθητὰ Κ. Σαφαντινίδης καὶ
Κ. Κωνσταντινίδης ἄρ. 120,10 τὰς ὁποίας
ἐπύναξαν ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τῆς Ἑλληνικῆς
Σχολῆς Νοβορωσσίσκης. Καὶ ἰδιαιτέρως πρὸς
τὸν κ. Φαίδωνα, ἡ ἐν Κωνστανταῖς Α. Σ. ἄρ. 20.

Νέα ψευδώνυμα: Ἐκάτη, κ. (Α. Φ.)
Ἑλλάς τοῦ Μελαντος, κ. (Γ. Χ.) Συρανό-
δὲ Βορζερᾶν, κ. (Α. Κ.) Μιμόσα, κ. (Α. Κ.)
Νοστοιλοῦσα Χωροπούλα, κ. (.)
Ἀνακωσεις ψευδωνύμων: Ἄθρα τοῦ
Ἀνατρον, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἡ Κερκυραϊκὴ Ἀθ-
ρα μοῦ ἔστειλε 5 δραχμ. διὰ τῶν οποίων ἐνέ-
γραψα τὸν ἐπ' ἀριθ. 19 ἄπορον διὰ μίαν ἔ-
ξαμηνίαν.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἡ Κερκυραϊκὴ Ἀθ-
ρα μοῦ ἔστειλε 5 δραχμ. διὰ τῶν οποίων ἐνέ-
γραψα τὸν ἐπ' ἀριθ. 19 ἄπορον διὰ μίαν ἔ-
ξαμηνίαν.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἡ Κερκυραϊκὴ Ἀθ-
ρα μοῦ ἔστειλε 5 δραχμ. διὰ τῶν οποίων ἐνέ-
γραψα τὸν ἐπ' ἀριθ. 19 ἄπορον διὰ μίαν ἔ-
ξαμηνίαν.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἡ Κερκυραϊκὴ Ἀθ-
ρα μοῦ ἔστειλε 5 δραχμ. διὰ τῶν οποίων ἐνέ-
γραψα τὸν ἐπ' ἀριθ. 19 ἄπορον διὰ μίαν ἔ-
ξαμηνίαν.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἡ Κερκυραϊκὴ Ἀθ-
ρα μοῦ ἔστειλε 5 δραχμ. διὰ τῶν οποίων ἐνέ-
γραψα τὸν ἐπ' ἀριθ. 19 ἄπορον διὰ μίαν ἔ-
ξαμηνίαν.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἡ Κερκυραϊκὴ Ἀθ-
ρα μοῦ ἔστειλε 5 δραχμ. διὰ τῶν οποίων ἐνέ-
γραψα τὸν ἐπ' ἀριθ. 19 ἄπορον διὰ μίαν ἔ-
ξαμηνίαν.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἡ Κερκυραϊκὴ Ἀθ-
ρα μοῦ ἔστειλε 5 δραχμ. διὰ τῶν οποίων ἐνέ-
γραψα τὸν ἐπ' ἀριθ. 19 ἄπορον διὰ μίαν ἔ-
ξαμηνίαν.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἡ Κερκυραϊκὴ Ἀθ-
ρα μοῦ ἔστειλε 5 δραχμ. διὰ τῶν οποίων ἐνέ-
γραψα τὸν ἐπ' ἀριθ. 19 ἄπορον διὰ μίαν ἔ-
ξαμηνίαν.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἡ Κερκυραϊκὴ Ἀθ-
ρα μοῦ ἔστειλε 5 δραχμ. διὰ τῶν οποίων ἐνέ-
γραψα τὸν ἐπ' ἀριθ. 19 ἄπορον διὰ μίαν ἔ-
ξαμηνίαν.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἡ Κερκυραϊκὴ Ἀθ-
ρα μοῦ ἔστειλε 5 δραχμ. διὰ τῶν οποίων ἐνέ-
γραψα τὸν ἐπ' ἀριθ. 19 ἄπορον διὰ μίαν ἔ-
ξαμηνίαν.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἡ Κερκυραϊκὴ Ἀθ-
ρα μοῦ ἔστειλε 5 δραχμ. διὰ τῶν οποίων ἐνέ-
γραψα τὸν ἐπ' ἀριθ. 19 ἄπορον διὰ μίαν ἔ-
ξαμηνίαν.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἡ Κερκυραϊκὴ Ἀθ-
ρα μοῦ ἔστειλε 5 δραχμ. διὰ τῶν οποίων ἐνέ-
γραψα τὸν ἐπ' ἀριθ. 19 ἄπορον διὰ μίαν ἔ-
ξαμηνίαν.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἡ Κερκυραϊκὴ Ἀθ-
ρα μοῦ ἔστειλε 5 δραχμ. διὰ τῶν οποίων ἐνέ-
γραψα τὸν ἐπ' ἀριθ. 19 ἄπορον διὰ μίαν ἔ-
ξαμηνίαν.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἡ Κερκυραϊκὴ Ἀθ-
ρα μοῦ ἔστειλε 5 δραχμ. διὰ τῶν οποίων ἐνέ-
γραψα τὸν ἐπ' ἀριθ. 19 ἄπορον διὰ μίαν ἔ-
ξαμηνίαν.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἡ Κερκυραϊκὴ Ἀθ-
ρα μοῦ ἔστειλε 5 δραχμ. διὰ τῶν οποίων ἐνέ-
γραψα τὸν ἐπ' ἀριθ. 19 ἄπορον διὰ μίαν ἔ-
ξαμηνίαν.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἡ Κερκυραϊκὴ Ἀθ-
ρα μοῦ ἔστειλε 5 δραχμ. διὰ τῶν οποίων ἐνέ-
γραψα τὸν ἐπ' ἀριθ. 19 ἄπορον διὰ μίαν ἔ-
ξαμηνίαν.

